

97/50

Φ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑ

Πρωτότυπο: Θεοφάνης από το Νοσηλευτικό Εργαστήριο της Παιδικής Πνευματικής Ασθένειας

α/50

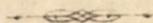
57

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΧΡΗ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γιά τήν Δ'. τάξη τῶν Δημοτικῶν σχολείων.

Ἔκδοσις 17η

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.
—ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—4

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

PRINTED IN GREECE 1933
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ γέννηση τῆς Θεοτόκου.

Στὴ Ναζαρέτ, μικρὴ πόλη τῆς Γαλιλαίας, ζοῦσε ὁ Ἰωακείμ μετὰ τὴν γυναῖκα του τὴν Ἄννα. Ἦταν κι οἱ δυὸ θεοφοβούμενοι καὶ καλοὶ ἄνθρωποι κι ἔκαναν πάντα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰωακείμ κι ἡ Ἄννα ἀπόχτησαν μιὰ κόρη, ποὺ τὴν εἶπαν Μαρία· ἀπ' αὐτὴ γεννήθηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Γιὰ τοῦτο καὶ τὴ Μαρία τὴ λέγομε Θεοτόκο, δηλαδὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ. Τὴ γέννηση τῆς Θεοτόκου γιορτάζομε στὶς 8 Σεπτεμβρίου.

Τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Ἰωακείμ κι ἡ Ἄννα, σὰν εὐσεβεῖς ποὺ ἦταν, ἀποφάσισαν νὰ ἀφιέρωσουν τὴ Μαρία στὸ Θεό. Ἄμα ἔκλεισε τὰ τρία χρόνια, τὴν πῆγαν στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀφῆκαν ἐκεῖ, νὰ ὑπηρετῇ στὸ ναὸ καὶ νὰ λατρεῖ τὸ Θεὸ δώδεκα χρόνια. Τὸ ἀφιέρωμα αὐτὸ τῆς Μαρίας στὸ ναὸ γιορτάζομε στὶς 21 Νοεμβρίου καὶ τὴ γιορτὴ αὐτὴ τὴ λέγομε τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Ἄμα οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας πέθαναν,

οί ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τὴν ἀρραβώνιασαν μὲ τὸν ξυλουργὸν τὸν Ἰωσήφ, ἄνθρωπο εὐσεβὴ καὶ καλόν.

Ἐὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου.

Μιά μέρα, ἐκεῖ πού καθόταν ἡ Μαρία στὸ σπίτι της μόνη, παρουσιάστηκε σ'αὐτὴ ἄγγελος Κυρίου καὶ εἶπε:

*«Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ,
εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.»*

Δηλαδή, χαῖρε Μαρία, πού ἔχεις τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλοτε εἶναι μαζὶ σου. Εἶσαι ἐσὺ εὐλογημένη ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες.

Ἡ Μαρία ἄμα εἶδε μπροστά της τὸν ἄγγελο καὶ ἄκουσε τὸ χαιρετισμό, φοβήθηκε, καὶ χωρὶς νὰ μιλή συλλογιζόταν τί χαιρετι-

σμός εἶναι αὐτός, πού τῆς κάνει ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄγγελος τότε, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος, τῆς εἶπε: «Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία, βρῆκες χάρη κοντὰ στὸ Θεό. Ἀπὸ σήμερα θὰ σὲ καλοτυχίζου ὅλες οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὴν γεννήσῃς γιό, πού θὰ τὸν εἰπῆς Ἰησοῦ. Αὐτός θὰ εἶναι μέγας καὶ θὰ ὀνομαστῆ γιὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ σώσῃ ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες.» Τότε ἡ Μαρία εἶπε στὸν ἄγγελο: «Πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο σ'ἐμένα τῆ φτωχῆ κόρη;» Ὁ ἄγγελος τῆς

ἀποκρίθηκε: «Ἡ δύναμη τοῦ Ὑψίστου θὰ ἔρθῃ σ' ἐσένα καὶ τὸ παιδί πού θὰ γεννήσῃς θὰ εἶναι ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιο». Τότε ἡ Μαρία γονάτισε μπροστὰ στὸν ἄγγελο κι εἶπε: «Εἶμαι ταπεινὴ δούλη τοῦ Θεοῦ, ἄς γείνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὅπως μοῦ εἶπες». Κι ὁ ἄγγελος ἔφυγε ἀπὸ τὴ Μαρία.

Τὸ χαιρετισμὸ τοῦτον τῆς Μαρίας γιορτάζομε στὶς 25 Μαρτίου καὶ τὴ γιορτὴ αὐτὴ τὴ λέγομε ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἡ κοίμηση τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Παναγία ἄκουσε τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, εἶδε τὰ πάθη του καὶ τὴν ἀνάσταση. Ὑστερα δὲ ἀπὸ τὴν ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ μας στὸν οὐρανὸ ἔμεινε στὸ χωριὸ Γεθσημανῆ, πού ἦταν κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ καὶ πέθανε στὸ σπίτι τοῦ ἀγαπημένου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ μας Ἰωάννη. Τοῦτο γιορτάζομε στὶς 15 Αὐγούστου καὶ τὴ γιορτὴ αὐτὴ τὴ λέγομε Κοίμηση τῆς Θεοτόκου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννη.

Στὴν Ἱερουσαλήμ ζοῦσε ἓνας ἱερέας τοῦ Θεοῦ, πού λεγόταν Ζαχαρίας, κι εἶχε γυναῖκα τὴν Ἐλισάβετ. Κι οἱ δυὸ ἦταν εὐσεβεῖς καὶ πιστοὶ στὸ Θεό. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν παιδιά, λυποῦνταν πολὺ γιὰ τοῦτο καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ παιδί. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησή τους, καὶ μιὰ μέρα, ἐκεῖ πού ὁ Ζαχαρίας θυμιάτιζε μέσα στὸ ναό, παρουσιάστηκε

μπροστά του ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε, πὼς ἡ γυναῖκα του θὰ γεννήσῃ γιό καὶ νὰ τὸν ὀνομάσῃ Ἰωάννη. Ἐπειδὴ, ὅμως ὁ Ζαχαρίας δὲν πίστεψε στὰ λόγια ἐκεῖνα, ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ καὶ μ'ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ εἰπῶ, πὼς θὰ ἀποχτήσῃς γιό. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πίστεψες ἀμέσως στὰ λόγια μου, γιὰ τοῦτο θὰ μείνῃς ἄφωνος ὡς τὴν ἡμέρα

πού θὰ γεννηθῇ τὸ παιδί». Κι ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἄφωνος.

Ἄμα πέρασαν ἐννιά μῆνες ἡ Ἐλισάβετ γέννησε γιό· ὅπως εἶχαν συνήθειο οἱ Ἑβραῖοι, μαζεύτηκαν στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία ὄλοι οἱ συγγενεῖς

τους γιὰ νὰ τοὺς συγχοροῦν καὶ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα στὸ παιδί. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς κι οἱ φίλοι ἔλεγαν νὰ τὸ εἰποῦν Ζαχαρία, ἡ Ἐλισάβετ ὅμως δὲν παραδεχόταν κι εἶπε νὰ ρωτήσουν καὶ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Ὅλοι τότε ἔτρεξαν στὸ Ζαχαρία καὶ μὲ νοήματα τοῦ ἔδωκαν νὰ καταλάβῃ πὼς ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα πού ἤθελε στὸ παιδί. Τότε ὁ Ζαχαρίας γύρεψε μιὰ πλάκα κι ἔγραψε ἀπάνω τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἀμέσως τότε λύθηκε ἡ γλῶσσα του κι ἄρχισε νὰ μιλῇ καὶ νὰ δοξάζῃ τὸ Θεὸ γιὰ τὴ μεγάλη του καλοσύνη.

Ὁ Ἰωάννης ἐτοιμάζει τὸ δρόμο τοῦ Ἰησοῦ.

Γὸν Ἰωάννη λέγομε καὶ Πρόδρομο, γιατί γεννήθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ ἐτοίμασε τὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ. Ἄμα ὁ Ἰωάννης γίνηκε ἄντρας, βγήκε στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ κι ἐκεῖ ἔκανε τὸν κήρυκα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Συμβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ κάνουν ἔργα καλὰ, γιατί ἄλλιῶς θὰ τιμωρηθοῦν ἀπὸ τὸ Θεό. Ὅσοι τὸν ἄκουαν καὶ μετανοοῦσαν τοὺς βάφτιζε μέσα στὸν Ἰορδάνη τὸν ποταμὸ, γιὰ νὰ καθαριστοῦν ἀπὸ τὶς ἀ-

μαρτίες τους. Σ'αὐτοὺς ὁ Ἰωάννης ἔλεγε: «Ἐγὼ σᾶς βαφτίζω στὸ νερό, ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔρχεται ἀποπίσω μου, ποὺ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε τὰ λουριά ἀπὸ τὰ παπούτσια του νὰ λύσω, θὰ σᾶς βαφτίσει στὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο». Ὁ Ἰωάννης ζοῦσε στὴν ἔρημο τρώγοντας ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο καὶ φοροῦσε γιὰ φόρεμα δέρμα ἀπὸ γκαμήλα καὶ στή μέση του εἶχε ζουνάρι πέτσινο. Τὸν Ἰωάννη τὸν λέγομε καὶ βαφτιστὴ, γιατί βάφτιζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ βάφτισε ἀκόμα καὶ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Θάνατος τοῦ Ἰωάννη.

Στὸν Ἰορδάνη μαζεύονταν πολλοὶ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ ἀκούσουν τὸ λόγο τοῦ Ἰωάννη. Ὁ κόσμος θαύμαζε τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν ἔλεγε ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν σεβόταν πολύ. Μερικοὶ νόμισαν πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ· ὁ Ἰωάννης ὅμως τοὺς ἔβγαλε τὴν ιδέα αὐτὴ λέγοντας πὼς ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ ἔρχεται ὕστερα ἀπ' αὐτόν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βασιλιάς στὴ Γαλιλαία ἦταν ὁ Ἡρώδης, ἄνθρωπος ἀμαρτωλός, πού εἶχε παντρευτῆ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του, τὴν Ἡρωδιάδα. Ὁ Ἰωάννης φανερὰ κατηγοροῦσε καὶ τοὺς δύο καὶ τοὺς ἔλεγε πὰς

ὁ Θεὸς θὰ τοὺς τιμωρήσῃ γιὰ τὶς ἀμαρτίες τους. Ὁ Ἡρώδης θύμωσε γι' αὐτὸ καὶ διάταξε νὰ βάλουν στὴ φυλακὴ τὸν Ἰωάννη. Ἀλλὰ καὶ στὴ φυλακὴ ὁ Ἰωάννης ἐξακολουθοῦσε νὰ κατηγορῇ τὸ βασιλιά καὶ τὴν Ἡρωδιάδα. Ἡ Ἡρωδιάδα ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἰωάννη. Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ τῆς δόθηκε τὴν ἡμέρα πού γιόρταζε ὁ Ἡρώδης τὰ γενέθλιά του.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ἡρώδης εἶχε καλέσει σὲ τραπέζι ὄλους τοὺς ἄρχοντες. Ὑστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας ἡ Σαλώμη μπήκε στὴ σάλα,

πού γινόταν τὸ τραπέζι, καὶ χόρευε ἕνα θαυμάσιο χορό· τότε ὁ Ἑρώδης εὐχαριστήθηκε τόσο πολύ, πού τῆς ὑποσχέθηκε μὲ ὄρκο, πὼς θὰ τῆς ἔδινε ὅ,τι ἤθελε τοῦ ζητήσῃ. Τότε ἡ Σαλώμη πῆγε καὶ συμβουλευτήθηκε τὴ μητέρα της τί νὰ ζητήσῃ, ὕστερα γύρισε καὶ ζήτησε τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη. Ὁ Ἑρώδης λυπήθηκε πολύ, γιατί δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰωάννη, ἐπειδὴ ὁμως εἶχε ὀρκιστῆ μπροστὰ σ' ὄλους τοὺς καλεσμένους, δὲν μποροῦσε νὰ μὴ τῆς κάμῃ τὴ χάρη καὶ χιὰ τοῦτο διάταξε νὰ κόψουν τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη καὶ νὰ τὸ δώσουν στὴ Σαλώμη. Ἡ διαταγὴ τοῦ Ἑρώδη γίνηκε ἀμέσως κι ἡ Σαλώμη πῆρε τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη μέσα σὲ μιὰ πιατέλα καὶ τὸ ἔφερε στὴ μητέρα της τὴν Ἑρωδιάδα. Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννη, ἅμα ἔμαθαν τοῦτο, πῆγαν στὴ φυλακὴ, πῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν. Τὴν ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη γιορτάζομε στὶς 29 Αὐγούστου καὶ τὴ γέννησή του στὶς 24 Ἰουνίου.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅλος ὁ κόσμος ἦταν δουλωμένος στοὺς Ρωμαίους. Αὐτοκράτορας τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους ἦταν, στὴν ἐποχὴ πού γεννήθηκε ὁ Χριστός μας, ὁ Καῖσαρ Αὐγουστος· αὐτὸς θέλοντας νὰ μάθῃ πόσος ἦταν ὁ λαὸς του ἔβγαλε μιὰ διαταγὴ, νὰ πάγῃ καθένας στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του καὶ νὰ γραφτῆ. Ὁ Ἰωσήφ πῆρε τὴ Μαρία κι ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ πῆγαν στὴ Βηθλεὲμ τὴν πόλη, πού ἦταν πατρίδα του, γιὰ νὰ γραφοῦν. Ἡ Μαρία ἦταν ἐτοιμό-

γεννη και περίμενε ώρα με την ώρα να γεννήση. Ἐπειδή ὅμως ὅλα τὰ σπίτια και τὰ ξενοδοχεῖα ἦταν γεμᾶτα και δὲν ἦταν τόπος γιὰ νὰ μείνη, ὁ Ἰωσήφ με τὴ Μαρία ἀποφάσισαν νὰ περάσουν τὴ νύχτα μέσα σὲ μιὰ σπηλιά στὴν ἄκρη τῆς Βηθλεέμ, πού τὴν εἶχαν κάνει χάνι. Τὴ νύχτα ὅμως ἐκείνη, ἡ Μαρία

γέννησε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό κι ἀφοῦ τὸν σπαργάνωσε τὸν ἔβαλε σὲ ἓνα παχνί, πού ἦταν ἐκεῖ γιὰ τὰ ἄλογα, ἐπειδὴ δὲ βρισκόταν τόπος ἄλλος και στὸ χάνι αὐτό.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν χωράφια ὅπου ἦταν βοσκοὶ και φύλαγαν τὰ πρόβατά τους. Τὴ στιγμή πού γεννήθηκε ὁ Χριστός, οἱ βοσκοὶ αὐτοὶ εἶδαν μιὰ δυνατὴ λάμψη πού φώτισε ἄξαφνα τὸν οὐρανὸ και ἀγγέ-

λους τοῦ Θεοῦ νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ψέλ-
νοντας:

*«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις
εὐδοκία».*

Δηλαδή, δόξα στὸ Θεὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ στὴ γῆ
ἃς βασιλέψῃ ἡ ἀγάπη, στοὺς ἀνθρώπους δὲ ἃς ἔρθῃ
ἡ χάρη τῆς σωτηρίας. Οἱ βοσκοὶ φοβήθηκαν πολὺ
καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ ἐξηγήσουν αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν.
Τότε ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε μπροστὰ τους
καὶ τοὺς λέγει: «Μὴ φοβάστε, ἦρθα νὰ σᾶς πῶ με-
γάλη χαρὰ, ποὺ θὰ εἶναι χαρὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο.
Στὴ Βηθλέεμ γεννήθηκε σήμερα ὁ Σωτῆρας τοῦ κό-
σμου. Πηγαίνετε ἐκεῖ καὶ θὰ βρῆτε τὸ παιδί σπαρ-
γανωμένο μέσα στὸ παχνὶ τῶν ἀλόγων. Νὰ τὸ προ-
σκυνήσετε καὶ νὰ δοξάσετε τὸ Θεό». Ἀμέσως οἱ βο-
σκοὶ ἀφῆκαν τὰ πρόβατα καὶ τὰ λειβάδια καὶ πῆγαν
στὴν πόλη, ὅπου βρῆκαν τὸ παιδί, ὅπως τοὺς εἶπε
ὁ ἄγγελος, τὸ προσκύνησαν κι ἔφυγαν δοξάζοντας
τὸ Θεό. Τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας γιορτάζομε
στὶς 25 Δεκεμβρίου. Μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα τροπάρια ψέλ-
νουν στὴν ἐκκλησία καὶ τοῦτο:

*«Ἡ γέννησή σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ
τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύ-
οντες ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, σὲ προσκυνεῖν τὸν ἥλιον τῆς δι-
καιοσύνης καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν. Κύριε δόξα σοι.»*

Δηλαδή, ἡ γέννησή Σου, Χριστέ μας, ἔκαμε νὰ γνω-
ρίσῃ ὁ κόσμος τὴν ἀλήθεια κι ἐκεῖνοι ποὺ λάτρευαν
τὰ ἀστέρια ἔμαθαν ἀπὸ ἓνα ἄστρο νὰ προσκυνοῦν
Ἐσένα, ποὺ εἶσαι ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ φα-
νερώθηκες ἀπὸ τὰ ὕψη. Κύριε νὰ εἶσαι δοξασμένος.

Ἡ προσκύνηση τῶν μάγων.

Ὑστερα ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας ἦρθαν στὴν Ἱερουσαλήμ τρεῖς σοφοὶ ἄνθρωποι, ποὺ λέγονταν γιὰ τὴ σοφία τους μάγοι, καὶ ρωτοῦσαν ποῦ γεννήθηκε ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Οἱ μάγοι

αὐτοὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή κι ἔλεγαν ὅτι εἶδαν ἐκεῖ ἓνα ἀστέρι πολὺ λαμπερὸ κι ἀπ'αὐτὸ κατάλαβαν πῶς γεννήθηκε ὁ μεγάλος βασιλιάς στὸν κόσμον καὶ ἔρχονταν γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν. Ὁ βασιλιάς τῆς Ἰουδαίας ὁ Ἡρώδης ἅμα ἄκουσε πῶς γεννήθηκε νέος βασιλιάς, ταραχτήκε πολὺ, γιατί φοβήθηκε μὴν τοῦ πάρουν τὴ βασιλεία του. Γι' αὐτὸ φώναξε ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς ἱερεῖς ποὺ ἦταν στὴ χώρα του καὶ τοὺς ρωτοῦσε νὰ μάθῃ, ποῦ γεννή-

θηκε ὁ Χριστός, ὁ νέος βασιλιάς. Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν ὅτι τὰ ἱερά βιβλία τῶν προφητῶν λέγουν, πῶς ὁ Χριστός θὰ γεννιόταν στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Τότε ὁ Ἡρώδης φώναξε κρυφὰ τοὺς μάγους κι ἔμαθε ἀπ'αὐτοὺς τὴν ἐποχὴ πού φάνηκε ὁ ἀστέρας στὴν Ἄνατολή. Τοῦτο ἔκαμε ὁ Ἡρώδης γιὰ νὰ ξέρη τὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ. Ὑστερα εἶπε στοὺς μάγους νὰ πᾶνε στὴ Βηθλεὲμ νὰ βροῦν τὸ παιδί, νὰ τὸ προσκυνήσουν καὶ ὕστερα νὰ γυρίσουν νὰ εἰποῦν καὶ σ' αὐτόν, ὅσα ἔμαθαν γιὰ τὸ παιδί, ἐπειδὴ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ ὑπάγη νὰ τὸ προσκυνήσῃ τάχα, ἐνῶ εἶχε σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί.

Οἱ μάγοι τότε ἔφυγαν κι ἅμα ἔφτασαν στὴ Βηθλεὲμ εἶδαν τὸν ἀστέρα ἀποπάνω στὸ μέρος πού βρισκόταν ὁ Ἰησοῦς καὶ χάρηκαν πολὺ γιὰ τοῦτο. Ἀμέσως μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι καὶ βρῆκαν τὴν Παναγία μὲ τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά της, γονάτισαν μπροστὰ στὸ παιδί καὶ τὸ προσκύνησαν. Ὑστερα ἔβγαλαν καὶ πρόσφεραν στὸ παιδί δῶρα, χρυσό, λιβάνι καὶ μυρουδικὰ πολύτιμα.

Ὑστερα ὁ Θεὸς τοὺς συμβούλεψε στὸν ὕπνο τους νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους, χωρὶς νὰ περάσουν ἀπὸ τὸν Ἡρώδη, πού ἔχει κακὸ σκοπὸ γιὰ τὸ παιδί.

Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς γονεῖς του πηγαίνουν στὴν Αἴγυπτο.

Ἄμα ἔφυγαν οἱ μάγοι, ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ λέγει νὰ πάρῃ τὸ παιδί καὶ τὴ Μαρία καὶ νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αἴγυπτο· νὰ μὴ γυρίσῃ δὲ στὴ Βηθλεὲμ, ἂν δὲν τὸν εἰδοποιήσῃ, γιὰτὶ ὁ Ἡρώδης θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί. Ὁ Ἰωσήφ

ἀμέσως πῆρε τὴ Θεοτόκο καὶ τὸ παιδί κι ἔφυγε μαζί τους γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἡρώδης, ποὺ περίμενε νὰ γυρίσουν οἱ μάγοι καὶ νὰ μάθη γιὰ τὸν Ἰησοῦ, ἅμα κατάλαβε πὼς οἱ μάγοι τὸν γέλασαν, θύμωσε πολὺ καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ βρῆ τὸ παιδί, διάταξε στρατιῶτες νὰ πᾶνε στὴ Βηθλεέμ καὶ νὰ σφάζουν ὅσα παιδιὰ στὴν

πόλη αὐτὴ ἦταν ἀπὸ δυὸ χρονῶν καὶ παρακάτω, νομίζοντας πὼς ἔτσι θὰ ἔσφραζαν καὶ τὸν Ἰησοῦ, ποὺ λογάριαζε ὅτι δὲν θὰ ἦταν ἀκόμη δυὸ χρονῶν. Δὲν πέτυχε ὁμως, γιὰτὶ ὁ Ἰησοῦς τότε ἦταν στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Θεὸς ὁ-

μως τιμώρησε τὸν Ἡρώδη γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ κακὸ ποὺ ἔκαμε. Δυὸ χρόνια πρὶν πεθάνῃ ἔπαθε ἀπὸ κακὴ ἀρρώστια, ποὺ τὸν βασάνισε πολὺ καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔφερε τὸ θάνατο. Ἄμα πέθανε ὁ Ἡρώδης, ἄγγελος παρουσιάστηκε πάλι στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε νὰ φύγῃ τώρα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του. Ὁ Ἰωσήφ ἀμέσως πῆρε τὸ παιδί καὶ τὴ Μαρία καὶ γύρισε στὴ Βηθλεέμ, ὅπου ἔμαθε ὅτι βασιλιάς τώρα στὴν Ἰουδαία ἦταν ὁ κακὸς Ἀρχέλαος, ὁ γιὸς τοῦ Ἡρώδη καὶ φοβήθηκε νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ πάλι ὁ ἄγγελος στὸν ὕπνο του τὸν συμβούλεψε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἰουδαία καὶ

νά πάγη νά κατοικήση στά μέρη τῆς Γαλιλαίας. Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ μέ τόν Ἰησοῦ καί τή Μαρία πήγαν κι ἔμειναν στή Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καί γιά τοῦτο ὁ Χριστός μας λέγεται καί Ναζωραῖος.

Ὁ Ἰησοῦς δώδεκα χρονῶν στό ναό τῆς Ἱερουσαλήμ.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἰησοῦ πήγαιναν κάθε χρόνο τίς γιορτές τοῦ Πάσχα στήν Ἱερουσαλήμ, ὅπως συνήθιζαν τότε πολλοὶ Ἰουδαῖοι, καί γιόρταζαν ἐκεῖ τὸ Πάσχα τους. Ὄταν ὁ Ἰησοῦς ἦταν δώδεκα χρονῶν, τὸν πήραν μαζί τους στήν Ἱερουσαλήμ. Ἀμα τέλειωσαν οἱ γιορτές τοῦ Πάσχα, ὁ Ἰωσήφ μέ τή Μαρία ξεκίνησαν γιά τή Ναζαρέτ, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε στήν Ἱερουσαλήμ, χωρὶς νά τὸ καταλάβουν οἱ γονεῖς του, γιατί νόμισαν πῶς θά ἦταν μαζί μέ τή συνοδεία τῶν συγγενῶν τους ποὺ πήγαιναν μπροστά. Ἀμα περπάτησαν μιὰ μέρα καί τὸν γύρεψαν στοὺς συγγενεῖς τους καί τοὺς ἄλλους γνωστούς, δὲν τὸν βρῆκαν· τότε φοβήθηκαν πολὺ καί γύρισαν πίσω στήν Ἱερουσαλήμ ψάχνοντας στήν πόλη γιά νά βροῦν τὸ παιδί. Καί ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες τὸν βρῆκαν τέλος τὸν Ἰησοῦ στό ναό τοῦ Σολομῶντα νά κάθεται στή μέση στοὺς δασκάλους τοῦ ναοῦ, νά ἀκούη αὐτοὺς καί νά τοὺς ρωτᾷ γιά διάφορα ζητήματα, ποὺ ἔκανε ὅλους νά θαυμάζουν γιά τὸ μυαλό του καί γιά τίς ἀπαντήσεις ποὺ ἔδινε τόσο μικρὸ παιδί.

Οἱ γονεῖς του ἄμα τὸν εἶδαν ἐκεῖ παραξενεύτηκαν πολὺ. Τότε ἡ μητέρα του λέγει: «Παιδί μου, τί μάς ἔκαμες; Ὁ πατέρας σου κι ἐγὼ σέ ζητούσαμε μέ με-

γάλη στενοχώρια». Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀποκρίθηκε. «Γιατί νὰ ἀνησυχήσετε; Δὲν ξέρετε πὼς πρέπει νὰ εἶμαι στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου;» Αὐτοὶ ὁμως δὲν κατάλαβαν αὐτὸ ποὺ τοὺς εἶπε. Ὑστερα πῆγε μαζὶ

τοὺς καὶ γύρισαν στὴ Ναζαρέτ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς ἄκουε σ' ὅλα· ἡ δὲ μητέρα του κρατοῦσε στὴν καρδιά της ὅλα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ βάφτιση τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦταν τριάντα χρονῶν, πῆγε στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ὅπου ἔμεινε ὁ Ἰωάννης ὁ βαφτιστής, γιὰ νὰ βαφτιστῆ ἀπ' αὐτόν. Ὁ Ἰωάννης ὁμως δὲν ἤθελε νὰ τὸν βαφτίσει λέγοντας: «Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη

νά βαφτιστῶ ἀπό ἑσένα καὶ ἐσύ ἔρχεσαι σ' ἐμένα;»
 Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπε: «Ἔλα τώρα· ἔτσι πρέπει νά
 γίνῃ γιὰ νά κάμω τὸ θέλημα τοῦ πατέρα μου». Τότε
 ὁ Ἰωάννης βάπτισε τὸν Ἰησοῦ μέσα στὸν Ἰορδάνη.

Τῆ στιγμῇ πού ὁ Ἰησοῦς ἔβγαине ἀπὸ τὸ νερὸ ἀνοιξε
 ὁ οὐρανὸς καὶ φάνηκε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νά κατε-
 βαίνη σὰν περιστέρι καὶ νά κάθεται ἀπάνω του· ἀ-
 κούστηκε δὲ καὶ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πού ἔλεγε:
 «Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος γιός μου». Τῆ βάπτισῃ
 τοῦ Χριστοῦ μας γιορτάζομε στὶς 6 Ἰανουαρίου.
 Αὐτὴ εἶναι μία ἀπὸ τίς μεγαλύτερες γιορτές τῶν Χρι-
 στιανῶν, ἐπειδὴ στῆ βάπτισῃ τοῦ Ἰησοῦ φανερώ-
 θηκε ἡ ἁγία Τριάδα στοὺς ἀνθρώπους, δηλαδή ὁ

Θεός, ὁ Χριστός ὁ γιός τοῦ Θεοῦ, καί τὸ ἅγιο Πνεῦμα, γι' αὐτὸ ἢ γιορτὴ αὐτὴ λέγεται καὶ Θεοφάνεια, δηλαδή φανέρωση τοῦ Θεοῦ. Τότε στὴν ἐκκλησία ψέλνεται καὶ τὸ τροπάρι αὐτό:

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις. Τοῦ γὰρ γενήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι, ἀγαπητόν Σε υἱὸν ὀνομάζουσα, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς ἐβεβαίουν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεῖς, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα σοι».

Δηλαδή, ὅταν βαπτίζοσουν στὸν Ἰορδάνη, Κύριε, φανερώθηκε στους ἀνθρώπους ὅτι πρέπει νὰ προσκυνοῦν τὴν ἁγία Τριάδα, γιατί ἡ φωνὴ τοῦ Πτέρα σου ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σὲ ὠνόμαζε ἀγαπημένο του γιό, τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιο σὰν περιστέρι ἐβεβαίωνε ὅτι τοῦτο εἶναι σωστό. Γιὰ τζούτο πρπει δόξασ' Ἐσένα, Κύριε, πὺ φανερώθηκες σ' ἐμᾶς καὶ φωτίσες τὸν κόσμο.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς διαλέγει τοὺς μαθητές του.

Ἐπὶ μετὰ τὴν βάφτιση καὶ τὸ θάνατο τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου, ὁ Χριστός μας ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ καὶ πῆγε κι ἔμεινε στὴν πόλη Καπερναοὺμ τῆς Γαλιλαίας· ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ διδάσκη τὸ λαὸ καὶ νὰ κάνη θαύματα, δηλαδή ἄρχισε τὸ ἔργο του, πὺ κράτησε τρία χρόνια

Μιά μέρα ἐκεῖ πού περπατοῦσε ὁ Χριστὸς κοντὰ στὴ λίμνη Τιβεριάδα, πού λέγεται καὶ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δυὸ ἀδέρφια ψαράδες, τὸ Σίμωνα, πού λεγόταν καὶ Πέτρος, καὶ τὸν Ἄντρέα, πού ἔρριχναν τὰ δίχτια τους τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ γιὰ νὰ πιᾶσουν ψάρια, καὶ τοὺς λέγει: «Ἐλᾶτε κοντὰ μου καὶ

θὰ σᾶς κάμω ψαράδες ἀνθρώπων». Τὰ δυὸ ἀδέρφια ἀφῆκαν τὰ δίχτια καὶ ἀκολούθησαν τὸ Χριστό.!

Περπατώντας πάλι ὁ Χριστὸς στὴν ὄχθη τῆς λίμνης εἶδε δυὸ ἄλλα ἀδέρφια, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου, μέσα στὸ πλοῖο μαζί μὲ τὸν πατέρα τους νὰ ἐτοιμάζουν τὰ δίχτια τους, γιατί ἦταν κι αὐτοὶ ψαράδες καὶ τοὺς κάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἐκεῖνοι ἀφῆκαν ἀμέσως τὰ δίχτια

καὶ τὸν πατέρα τους καὶ πρόθυμα ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες βρῆκε ὁ Ἰησοῦς τὸ Φίλιππο, πατριώτη τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἀντρέα, καὶ τὸν κ. λ. ε. σ. ε. κι αὐτὸν μαζί του. Ὑστερα ὁ Φίλιππος βρίσκει τὸν ἀδερφό του Ναθαναήλ καὶ τοῦ λέγει: «Βρήκαμε ἐκεῖνον πού λέγει ὁ Μωϋσῆς στὸ νόμο του κι οἱ προφῆτες, εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ γιὸς τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ». Τότε ὁ Ναθαναήλ τοῦ λέγει: «Ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ μπορεῖ νὰ βγῆ καλένα καλό;» «Ἔλα καὶ θὰ ἰδῆς» ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος. Ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸ Ναθαναήλ νὰ ἔρχεται καὶ λέγει γι' αὐτόν: «Νὰ ἕνας Ἰσραηλίτης πού δὲν ἔχει πονηρίες». Ὁ Ναθαναήλ λέγει τότε: «Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις;» Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀποκρίθηκε: «Προτοῦ νὰ σὲ φωλόξῃ ὁ Φίλιππος σὲ εἶδα ἀποκάτω ἀπὸ τῆ συκιά». Τότε αὐτὸς λέγει: «Διδάσκαλε, σὺ εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ». Ὁ Χριστὸς στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ναθαναήλ λέγει: «Ἐπειδὴ σοῦ εἶπα πὼς σὲ εἶδα ἀποκάτω ἀπὸ τῆ συκιά πιστεύεις πολὺ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ θὰ ἰδῆς». Ὁ Ναθαναήλ αὐτὸς λέγεται καὶ Βαρθολομαῖος.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς διάλεξε καὶ ἄλλους μαθητὲς κι ἔτσι γίνηκαν ὅλοι δώδεκα καὶ εἶναι αὐτοί: Ὁ Σίμων ἢ Πέτρος καὶ ὁ Ἀντρέας ὁ ἀδερφός του. Ὁ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, οἱ γιοὶ τοῦ Ζεβεδαίου. Ὁ Φίλιππος κι ὁ Βαρθολομαῖος ἢ Ναθαναήλ. Ὁ Ἰάκωβος κι ὁ Λεβαῖος, οἱ γιοὶ τοῦ Ἀλφαίου. Ὁ Θωμὰς κι ὁ Ματθαῖος, ὁ Σίμωνας ὁ Κανανίτης καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Τὸ θαῦμα τῆς Κανᾶ.

Ἦστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες γινόταν γάμος στὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας κι ἦταν στὸ γάμο ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Κάλεσαν δὲ καὶ τὸν Ἰησοῦ μὲ τοὺς μαθητῆς του στὸ γάμο. Κι ἐπειδὴ τὸ κρασί πού εἶχαν δὲν ἔφτασε, λέγει ἡ Παναγία στὸ Χριστό: «Κρασί δὲν ἔχουν».

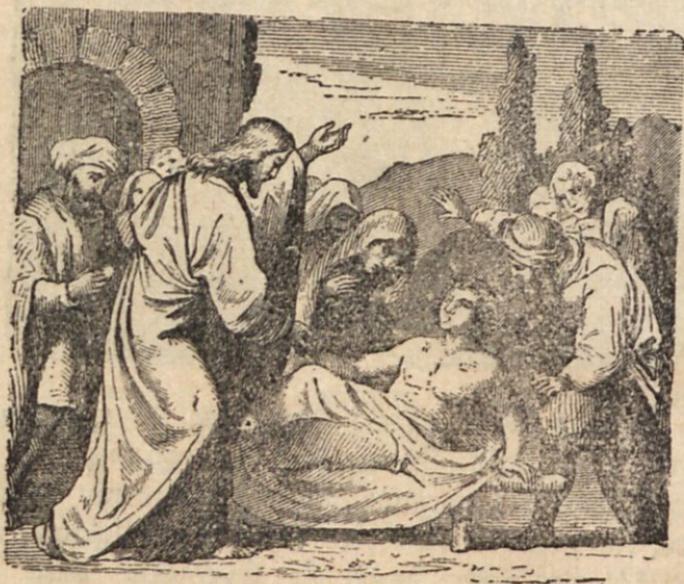

Τότε ἡ Μαρία λέγει στοὺς ὑπηρέτες νὰ κάμουν ὅ,τι τοὺς εἶπῃ ὁ Ἰησοῦς. Ἦταν ἐκεῖ ἕξι στάμνες καὶ λέγει ὁ Ἰησοῦς στοὺς ὑπηρέτες νὰ τις γεμίσουν νερό. Οἱ ὑπηρέτες τις γέμισαν καὶ τις ἔφεραν στὸν Ἰησοῦ. Ἀφοῦ δὲ τις εὐλόγησε τοὺς λέγει νὰ βγάλουν ἀπὸ μέσα καὶ νὰ δώσουν στὸν ἀρχικεραστή νὰ γεμίση τὰ ποτήρια. Ὁ ἀρχικεραστής δοκίμασε τὸ νερό πού γίνηκε

στό μεταξύ κρασί και φωνάζει τὸ γαμπρὸ καὶ τοῦ λέγει: «Κάθε ἄνθρωπος δίνει πρῶτα τὸ καλὸ κρασί, κι ὅταν μεθύσουν, φέρνει τὸ χειρότερο· σὺ ὅμως κράτησες τὸ καλὸ κρασί ὡς τώρα». Ἔλεγε αὐτὰ ὁ ἀρχικεραστής, γιατί δὲν ἤξερε τὸ θαῦμα ποὺ ἔκαμε ὁ Χριστός· μόνο οἱ ὑπηρέτες, ποὺ γέμισαν τὶς στάμνες νερό, τὸ ἤξεραν. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ ποὺ ἔκαμε στὴν Κανὰ καὶ φανέρωσε τὴ δόξα του στοὺς μαθητὲς του καὶ πίστεψαν πῶς ἀληθινὰ εἶναι γιὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στὴ Ναΐν.

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς πῆγαινε μὲ τοὺς μαθητὲς του σὲ μιὰ πόλη τῆς Γαλιλαίας, τὴ Ναΐν. Ἄμα ἔφτασε στὴν

πόλη εἶδε τὴν κηδεῖα ἑνὸς νέου, ποὺ ἦταν μοναχογιὸς μιᾶς χήρας γυναίκας. Ὁ Ἰησοῦς μόλις εἶδε τὴ μητέρα

τοῦ νεκροῦ νὰ κλαίη, τὴ λυπήθηκε, πῆγε κοντὰ τῆς καὶ τῆς εἶπε: «Μὴ κλαίγης, ὁ γιός σου θὰ ἀναστηθῆ». Καὶ εἶπε ἀμέσως νὰ σταματήσῃ ἡ κηδεία, πλησίασε στὸ νεκρό, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ εἶπε: «Νέε, σήκω ἀπάνω». Ἀμέσως ὁ νεκρὸς ἀνοιξε τὰ μάτια του καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ· ὁ Ἰησοῦς τότε τὸν ἔδωκε στὴ μητέρα του. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦταν στὴν κηδεία ἅμα εἶδαν τὸ θαῦμα τοῦτο, δοξολογοῦσαν τὸ Θεὸ καὶ πίστεψαν στὸν Ἰησοῦ.

Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου.

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στὸν Ἰησοῦ ἓνας ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς τῶν Ἑβραίων (Συναγωγή εἶναι ὁ τόπος ὅπου οἱ Ἑβραῖοι προσεύχονται στὸ Θεό), ποὺ λεγόταν Ἰάειρος· αὐτὸς ἅμα πῆγε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἔρθῃ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ γιατρέψῃ τὴ θυγατέρα του, ποὺ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ. Ὁ Ἰησοῦς πρόθυμα δέχτηκε καὶ ξεκίνησε μαζί με τὸν Ἰάειρο, γιὰ νὰ πάγῃ νὰ γιατρέψῃ τὴ θυγατέρα του. Ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν, ἦρθε ἓνας ἄνθρωπος σταλμένος ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ εἶπε στὸν Ἰάειρο, ὅτι ἡ θυγατέρα του πέθανε. Ὁ Ἰάειρος ἄρχισε νὰ κλαίη, ἀλλ' ὁ Χριστὸς τὸν παρηγοροῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ ἔχῃ πίστη κι ἡ θυγατέρα του θὰ σωθῆ.

Ἀμα ἔφτασαν στὸ σπίτι, ὁ Ἰησοῦς διάταξε νὰ μὴ ἀφήσουν κανένα νὰ μπῆ μέσα, νὰ βγοῦν δὲ ἔξω ὅλοι, ὅσοι ἦταν μέσα. Ὑστερα πῆρε ὁ Ἰησοῦς μαζί του μόνο τοὺς τρεῖς μαθητές του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ καὶ μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι. Τότε πῆγε κοντὰ στὴν κόρη, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε: «Στή-

κω ἀπάνω» κι ἄμεσως γύρισε ἡ ψυχὴ τῆς καὶ ἀνα-
σπῆθηκε· διάταξε δὲ νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγη κι ὄλοι

θαύμασαν γιὰ τὸ θαῦμα τοῦτο καὶ πίστεψαν στὸν
Ἰησοῦ. Ὁ Χριστὸς ὅμως τοὺς παράγγειλε νὰ μὴ εἴ-
ποῦν σὲ κανένα τίποτα γιὰ τὸ θαῦμα τοῦτο.

Ὁ Ἰησοῦς γιαιτρεύει δέκα λεπρούς.

Ὁ Ἰησοῦς πήγαινε μιὰ μέρα σὲ μιὰ μικρὴ πόλη,
ἐνῶ δὲ βρισκόταν κοντὰ σ' αὐτή, εἶδε δέκα ἀνθρώ-
πους πού ἦταν λεπροί. Οἱ δέκα αὐτοὶ λεπροί, μόλις
εἶδαν τὸν Ἰησοῦ, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ τὸν
παρακαλοῦν νὰ τοὺς γιαιτρέψη. Ὁ Ἰησοῦς λυπήθηκε
τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ τοὺς γιάτρεψε. Ἐκεῖνοι
δὲ ἄμεσως πήγαν στὴν πόλη καὶ παρουσιάστηκαν

στούς Ιερείς γιά νά βεβαιώσουν τή γιαιτρεία τους, ὅπως εἶχαν συνήθειο οἱ ἔβραῖοι.

Ἀπό τούς δέκα αὐτούς λεπρούς πού γιαιτρεύτηκαν ἀπό τόν Ἰησοῦ μόνο ἕνας ἔδειξε τήν εὐγνωμοσύνη του σ' αὐτόν, γιαι-
τι ἀμέσως καθῶς γιαιτρεύτηκε γύρι-
σε στόν Ἰησοῦ καί τόν εὐχαρίστη-
σε. Αὐτός δέν ἦ-
ταν Ἰσραηλίτης,
ἦταν Σαμαρείτης.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἔννιά; δέ γιαιτρεύτηκαν καί οἱ δέκα; δέν μπό-
ρεσαν νά γυρί-
σουν καί νά δοξολογήσουν τὸ Θεὸ κι αὐτοί, παρὰ
μόνο αὐτός ὁ ξένος;» ἔπειτα εἶπε σ' αὐτόν: «πῆγαινε
τώρα, ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἔννιά; δέ γιαιτρεύτηκαν καί οἱ δέκα; δέν μπό-
ρεσαν νά γυρί-
σουν καί νά δοξολογήσουν τὸ Θεὸ κι αὐτοί, παρὰ
μόνο αὐτός ὁ ξένος;» ἔπειτα εἶπε σ' αὐτόν: «πῆγαινε
τώρα, ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἔννιά; δέ γιαιτρεύτηκαν καί οἱ δέκα; δέν μπό-
ρεσαν νά γυρί-
σουν καί νά δοξολογήσουν τὸ Θεὸ κι αὐτοί, παρὰ
μόνο αὐτός ὁ ξένος;» ἔπειτα εἶπε σ' αὐτόν: «πῆγαινε
τώρα, ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε».

Ὁ Ἰησοῦς γιαιτρεύει τὸν παράλυτο τῆς Καπερναοῦμ.

Μιά μέρα ὁ Χριστὸς ἦταν σ' ἕνα σπίτι στήν Κα-
περναοῦμ καί δίδασκε πολλοὺς ἀνθρώπους· ἐκεῖ τοῦ
ἔφεραν ἕνα παράλυτο, πού τὸν βάσταζαν τέσσερις
ἀνθρωποὶ, γιά νά τὸν γιαιτρέψῃ. Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν κό-
σμο τὸν πολὺ δέν μπορούσαν νά μποῦν μέσα στό σπίτι
ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀνέβηκαν στή στέγη, ἀνοιξαν ἕνα
μέρος ἀπ' αὐτὴ καί κατέβασαν τὸ κρεβάτι πού εἶχαν
τὸν παράλυτο. Ὁ Ἰησοῦς ἄμα εἶδε τοῦτο θαύμασε

γιά τήν πίστη, πού εἶχαν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, πῆγε κοντά στον παράλυτο καί τοῦ λέγει: «Ἔχε θάρρος, παιδί μου, οἱ ἁμαρτίες σου συχωρέθηκαν». Τότε μερικοί ἀπό τούς γραμματεῖς τῶν Ἑβραίων, πού ἦσαν ἐκεῖ καί ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά τοῦ Ἰησοῦ, θύμωσαν κι ἔλεγαν ὅτι μέ τὰ λόγια αὐτά ὁ Ἰησοῦς βλαστημᾷ,

γιατι μόνο ὁ Θεός ἔχει δικαίωμα νά συχωρῇ ἁμαρτίες. Ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε ἀμέσως τίς σκέψεις αὐτές πού ἔκαναν οἱ γραμματεῖς καί τούς εἶπε: «Γιατί θυμώνετε; Για νά γνωρίσετε πῶς ὁ γιός τοῦ Θεοῦ ἔχει ἐξουσία καί ἁμαρτίες νά συχωρῇ καί ἄρρωστους νά γιατρεύη, νά, τί θά εἰπῶ στον παράλυτο: Σήκω,

πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου». Κι ὁ παράλυτος σηκώθηκε ἀμέσως κι ἀφοῦ πῆρε τὸ κρεβάτι του, ἔφυγε. Ὅλοι δὲ πού βρισκόνταν ἐκεῖ κι εἶδαν τὸ θαῦμα δοξολογοῦσαν τὸ Θεό.

Ὁ Ἐκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ κι' ὁ Χριστός.

Ὅταν ὁ Χριστός μας ἦταν στὴν Καπερναοῦμ καὶ δίδασκε τὸν κόσμον, παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν ἕνας Ρωμαῖος ἀξιωματικός, ἑκατόνταρχος. Αὐτὸς εἶχε ἕνα ὑπηρέτη, πού ἦταν παράλυτος, κι ἐπειδὴ

ἔμαθε τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ ἦρθε καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ γιατρέψῃ τὸν ὑπηρέτη του. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Θὰ ἔρθω στὸ σπίτι σου καὶ θὰ τὸν γιατρέψω». Ὁ ἑκατόνταρχος ὁμως τοῦ εἶπε: «Κύριε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔρθῃς

στὸ σπίτι μου· μπορεῖς καὶ ἀπὸ μακριὰ νὰ τὸν γιατρέψῃς, γιατί ὅ,τι καὶ νὰ πῆς γίνεται ἀμέσως».

Ὁ Ἰησοῦς ἄμα ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχο, θαύμασε τὴν πίστη του καὶ εἶπε στοὺς ἀνθρώπους πού ἦταν ἐκεῖ: «Ἀλήθεια σᾶς λέγω πὼς τόσο μεγάλη πίστη δὲ βρῆκα σὲ κανένα Ἰσραηλίτη».

Ύστερα γύρισε στὸν ἑκατόνταρχο καὶ τοῦ λέγει: «Πήγαινε στὸ σπίτι σου, ἡ πίστη σου θὰ γιατρέψῃ τὸν ὑπηρέτη σου». Καὶ πραγματικὰ ἀπὸ τῆ στιγμῆ ἐκείνη γιατρεύτηκε ὁ ὑπηρέτης του.

Ὁ Ἰησοῦς γιατρεύει τὸν τυφλὸ στὴν Ἱεριχώ.

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς πήγαινε στὴν πόλη Ἱεριχώ. Κοντὰ στὴν πόλη καθόταν στὸ δρόμο ἕνας τυφλὸς καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Ὁ τυ-

φλὸς αὐτὸς μόλις ἄκουσε πῶς ἀπὸ ἐκεῖ περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «Ἰησοῦ, ἀπόγονε τοῦ Δαβίδ, λυπήσου με». Τότε ὁ κόσμος, ποὺ πήγαινε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ, ἔλεγε στὸν τυφλὸ νὰ σωπάσῃ· αὐτὸς ὅμως φώναζε πιὸ πολύ. Ὁ Ἰη-

σοῦς διάταξε τότε νὰ φέρουν μπροστά του τὸν τυφλὸ. Ἄμα γίνηκε τοῦτο, ρώτησε τὸν τυφλὸ τί θέλει. Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Κύριε, θέλω νὰ ἀποκτήσω τὸ φῶς στὰ μάτια μου». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε. Πήγαινε καὶ θὰ βλέπῃς». Ὁ τυφλὸς γιατρεύτηκε ἀμέσως καὶ φεύγοντας δοξολογοῦσε τὸ Θεό, ὁ δὲ κόσμος θαύμασε γιὰ τὸ νέο πάλι θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ.

**Πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι χορταίνουν μὲ πέντε ψωμιὰ
καὶ δύο ψάρια.**

Ὁ Ἰησοῦς μιὰ μέρα πήγαινε στή χώρα πού ἦταν πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε πολὺς κόσμος γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ λόγο του.

Ἀφοῦ πολλές ὥρες τοὺς δίδασκε ἄρχισε νὰ νυχτώνη. Τότε οἱ μαθητὲς του τὸν παρακάλεσαν νὰ πάσῃ τὸ λόγο του γιὰ νὰ γυρίσουν οἱ ἄνθρωποι στὰ σπίτια τους νὰ φάγουν. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τοὺς εἶπε: «Δὲν ἔχετε ἐδῶ τροφή νὰ τοὺς δώσετε νὰ φάγουν; Οἱ μαθητὲς του ἀπάντησαν πὼς ἔχουν μόνο πέντε ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια. Ὁ Ἰησοῦς τότε παράγγειλε νὰ καθίσουν ὄλοι

οἱ ἄνθρωποι κατὰ γῆς κι εἶπε στοὺς μαθητές του νὰ τοῦ φέρουν τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δυὸ ψάρια. Ἄφου δὲ πῆρε στὰ χέρια του τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δυὸ ψάρια προσευχήθηκε στὸν πατέρα του κι ὕστερα τὰ εὐλόγησε καὶ τὰ ἔδωκε στοὺς μαθητές του νὰ τὰ μοιράσουν στὸν κόσμο. Τὰ ψωμιὰ καὶ τὰ ψάρια γίνηκαν τόσα πολλά, πὺ χόρτασαν πέντε χιλιάδες ἄντρες ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ. Ὁ Ἰησοῦς ὕστερα εἶπε νὰ μαζέψουν τὰ ἀπομεινάρια ἀπὸ τὰ ψάρια. Οἱ μαθητές τὰ μάζεψαν καὶ γέμισαν πέντε κοφίνια. Ὁ δὲ λαός, πὺ εἶδε τὸ θαῦμα αὐτό, ἔφυγε δοξολογώντας τὸ Θεό.

Ὁ Ἰησοῦς γιαιτρεύει τὸν παράλυτο τῆς Βηθεσοῦ.

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς καθόταν κοντὰ σὲ μιὰ πύλη τῆς Ἱερουσαλήμ, πὺ τὴν ἔλεγαν προβατικὴ πύλη. Τὴν ἔλεγαν δὲ ἔτσι, γιαιτὶ ἀπ' αὐτὴ ἔμπαιναν μέσα στὴν πόλη τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα ζῶα. Κοντὰ στὴν πύλη αὐτὴ ἦταν μιὰ κολυμπήθρα, πὺ λεγόταν Βηθεσοῦ, καὶ τὰ νερά τῆς εἶχαν τὴ δύναμη νὰ γιαιτρεύουν τοὺς ἄρρωστους.

Ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ καὶ κουνούσε τὸ νερό·

ὅποιος ἔμπαινε στό νερό πρῶτος, ὕστερα ἀπό τὸ κούνημα αὐτὸ τοῦ νεροῦ, γινόταν καλὰ ἀπὸ ὅποια ἀρρώστια κι ἂν εἶχε. Γιὰ τοῦτο μαζεύονταν κοντὰ στήν κολυμπήθρα αὐτὴ πλῆθος ἄρρωστοι, κουτσοί, τυφλοί, παράλυτοι, καὶ περίμεναν τὸ κούνημα τοῦ νεροῦ γιὰ νὰ μποῦν μέσα. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄρρωστους ἐκείνους ἦταν κι ἓνας ποὺ ἦταν 38 χρόνια παράλυτος. Ὁ Ἰησοῦς ἅμα εἶδε τὸ δυστυχισμένο αὐτὸν ἄνθρωπο, τὸν λυπήθηκε, πῆγε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε: «Θέλεις νὰ γιατρευτῆς;». «Ναί, Κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ μπῶ στήν κολυμπήθρα, τὴν ὥρα ποὺ κουνιέται τὸ νερό της· μονάχος δὲν μπορῶ νὰ μπῶ, γιατί ἄλλος προφτάνει καὶ μπαίνει μέσα». Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸν παράλυτο: «Σῆκω ἀπάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα». Κι ἀμέσως ὁ παράλυτος σηκώθηκε ἀπάνω καὶ περπατοῦσε.

Ο Ἰησοῦς παύει τὴν τρικυμία.

Μιὰ μέρα ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, ποὺ λεγόταν Γενησαρέτ, κι οἱ μαθηταὶ του τὸν κάλεσαν νὰ μπῆ στό πλοῖο τους. Ἀμα τὸ πλοῖο ἀνοίχτηκε μακριὰ ἀπὸ τὴν παραλία, σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ βουλιάξῃ. Ὁ Ἰησοῦς κοιμόταν τὴ στιγμή ἐκείνη, οἱ δὲ μαθητές του, ἐπειδὴ φοβήθηκαν μὴ πνιγοῦν, ἔτρεξαν νὰ τὸν ξυπνήσουν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς μάλωσε γιὰ τὸ φόβο τους καὶ τοὺς εἶπε, πὼς δὲν πρέπει νὰ εἶναι φοβησιάρηδες κι ἀσυλλόγιστοι. Ἀμέσως δὲ διάταξε τὸν ἄνεμο νὰ πάψῃ καὶ τὴ θάλασσα νὰ ἡσυχάσῃ. Κι ἀμέ-

σως ἢ τρικυμία ἔπαψε καὶ γίνηκε γαλήνη. Ὅλοι δὲ τότε θαύμασαν τὸν Ἰησοῦ, πού στή θέλησή του κι ἡ θάλασσα κι οἱ ἄνεμοι ἀκούουν.

Ὁ Ἰησοῦς γιαιτρεύει ἓνα πού εἶχε γεννηθῆ τυφλός.

Ἐκεῖ πού περπατοῦσε ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητές του σ' ἓνα δρόμο εἶδαν ἓναν ἄνθρωπο, πού εἶχε γεννηθῆ τυφλός. Οἱ μαθητές του τότε τὸν ρώτησαν λέγοντας: «Δάσκαλε, γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γεννήθηκε τυφλός; Αὐτὸς ἔκαμε ἁμαρτίες ἢ οἱ γονεῖς του;» Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς ἀπάντησε: «Οὔτε αὐτὸς ἔκαμε καμιὰ ἁμαρτία, οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ γεννήθηκε

τυφλός γιὰ νὰ φανερωθῆ σ' αὐτὸν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ». Κι ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ἔφτυσε χάμω κι ἔκαμε λάσπη καὶ μ' αὐτὴν ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ. Ὅστερα εἶπε στὸν τυφλό: «Πῆγαινε στὴν κολυμπήθρα τοῦ Σιλωὰμ νὰ νιφτῆς». Ὁ τυφλός πῆγε καὶ νίφτηκε καὶ γύρισε βλέποντας. Οἱ γειτόνοι του κι ὅλοι ὅσοι τὸν γνώριζαν ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους: «Αὐτὸς δὲν εἶναι, ποὺ γεννήθηκε τυφλός;» Ἐκεῖνος τοὺς ἔλεγε: «Ἐγὼ εἶμαι».

Ρωτοῦσαν λοιπὸν αὐτὸν πῶς ἀνοίχτηκαν τὰ μάτια του, κι ἔκεῖνος τοὺς ἔλεγε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς τὸν γιάτρεψε. Τότε τὸν πῆγαν στοὺς Φαρισαίους καὶ αὐτοὶ τὸν ρωτοῦσαν ποιοὺς τὸν γιάτρεψε. «Ὁ Ἰησοῦς»,

ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μέρα ἐκείνη ἦταν Σάββατο, οἱ Φαρισαῖοι ποὺ μισοῦσαν τὸν Ἰησοῦ, ἄρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν στὸ λαὸ πὼς δὲ βαστᾷ ὁ Ἰησοῦς τὸ Σάββατο καὶ δὲν κάνει σύμφωνα μὲ τὴν τέταρτη ἐντολή, ποὺ λέγει νὰ μὴ γίνεται καμιὰ δουλειὰ τὴν ἡμέρα αὐτή. Ἐλεγαν λοιπὸν στὸν τυφλό πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἁμαρτωλός. Ὁ τυφλός ὅμως τοὺς ἀπαντοῦσε: «Ἐγὼ ξέρω πὼς ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους παρὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ καλοὺς». Τότε οἱ Φαρισαῖοι τὸν ἔδιωξαν. Ἀμα ὁ Ἰησοῦς ἔμαθε ἀπὸ τὸν

τυφλό ὅσα εἶπαν γι' αὐτόν οἱ Φαρισαῖοι, τὸν ρώτησε λέγοντας: «Ἐσὺ πιστεύεις στὸ γιὸς τοῦ Θεοῦ;» Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε. «Ποιὸς εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτόν;» Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: «Εἶναι αὐτὸς πὺν μιλάς μαζί του καὶ τὸν βλέπεις μπροστά σου». Ὁ τυφλὸς ἄμα ἄκουσε αὐτὰ φώναξε: «Πιστεύω, Κύριε». Κι ἀμέσως γονάτισε καὶ τὸν προσκύνησε.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Λάζαρος ἦταν καλὸς ἄνθρωπος καὶ πολὺ φίλος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ζοῦσε στὴ Βηθανία, πὺν ἦταν μικρὴ πόλη κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ Λάζαρος εἶχε δυὸ ἀδερφές, τὴ Μάρθα καὶ τὴ Μαρία, πὺν πίστευαν καὶ θαύμαζαν τὸν Ἰησοῦ. Στὸ σπίτι τοῦ Λαζάρου πήγαινε συχνὰ ὁ Ἰησοῦς κι ἔμενε ἐκεῖ μὲ τοὺς μαθητές του. Ὁ Λάζαρος τὸ εἶχε γιὰ μεγάλη τιμὴ του νὰ φιλοξενητὸν Ἰησοῦ, οἱ δὲ ἀδερφές του τὸν περιποιοῦνταν πολὺ.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦταν στὴ Γαλιλαία, ἔμαθε πὺς ὁ φίλος του Λάζαρος στὴ Βηθανία ἦταν βαριὰ ἄρρωστος. Οἱ ἀδερφές τοῦ Λαζάρου ἔστειλαν στὸν Ἰησοῦ ἓναν ἄνθρωπο καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ ἔρθη γρήγορα στὴ Βηθανία γιὰτὶ ὁ ἀδερφός τους εἶναι βαριὰ ἄρρωστος. Ὁ Ἰησοῦς ἄμα ἄκουσε αὐτὰ εἶπε: «Ἡ ἀρρώστια αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξαστῇ ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ». Πέρασαν δυὸ μέρες κι ὁ Ἰησοῦς λέγει στοὺς μαθητές του: «Ὁ Λάζαρος ὁ φίλος μας κοιμήθηκε, πηγαίνω νὰ τὸν ξυπνήσω». Ἐπειδὴ δὲ οἱ μαθητές νόμισαν πὺς πραγματικὰ κοιμήθηκε καὶ δὲν κατάλαβαν, πὺς ὁ Ἰησοῦς ἐννοοῦσε ὅτι

ὁ Λάζαρος πέθανε, εἶπε πάλι σ' αὐτούς: «Ὁ Λάζαρος πέθανε, ἄς πᾶμε σ' αὐτόν».

Ἄμα ὁ Ἰησοῦς ἔφτασε στὴ Βηθανία, τὸ Λάζαρο τὸν εἶχαν θάψει μπροστὰ ἀπὸ τέσσερις ἡμέρες. Ἡ Μάρθα κι ἡ Μαρία, πού ἔμαθαν πὼς ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, βγῆκαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν καὶ μὲ κλάματα τοῦ ἔλε-

γαν: «Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, δὲ θὰ πέθαινε ὁ ἀδερφός μας. Ἄλλὰ τώρα ξέρομε πὼς ὅσα ζητήσης ἀπὸ τὸ Θεὸ θὰ γίνουν». Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Ὁ ἀδερφός σας θ' ἀναστηθῆ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὅποιος πιστεύει σ' ἐμένα δὲν θὰ πεθάνῃ, θὰ ἀναστηθῆ». Ἄμα μαθεύτηκε πὼς ἦρθε ὁ Ἰησοῦς, πολὺς κό-

σμος ἔτρεξε νὰ τὸν ἰδῆ. Οἱ ἀδερφές τοῦ Λαζάρου κι οἱ συγγενεῖς του ἦταν καταλυπημένοι κι ἔκλαιγαν. Ὁ Ἰησοῦς συγκινήθηκε πολὺ καὶ ρώτησε τὴ Μαρία καὶ τοὺς ἄλλους, ποῦ εἶναι θαμμένος ὁ Λάζαρος. Ἐκεῖνοι πῆγαν τὸν Ἰησοῦ στὸν τάφο. Τότε ὁ Ἰησοῦς διάταξε νὰ σηκώσουν τὴν πλάκα, ποὺ σκέπαζε τὸν τάφο. Ἄφοῦ δὲ προσευχήθηκε στὸν πατέρα του, φώναξε: «Λάζαρε, ἔλα ἔξω».

Ἀμέσως ὁ Λάζαρος σηκώθηκε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο. Πολλοὶ Ἰουδαῖοι, ποὺ εἶδαν τὸ θαῦμα, πίστεψαν στὸν Ἰησοῦ καὶ διαλάλησαν τοῦτο στὴν πόλη.

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ.

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς πῆρε τοὺς τρεῖς μαθητές του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη κι ἀνέβηκε μαζί τους σ' ἓνα ψηλὸ βουνὸ γιὰ νὰ προσευχηθῆ. Ἐκεῖ μεταμορφώθηκε μπροστὰ στοὺς μαθητές του, τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν ἥλιος καὶ τὰ ρούχα του γίνονταν ἄσπρα σὰν τὸ φῶς. Ἀμέσως παρουσιάστηκαν μπροστὰ του ὁ Μωϋσῆς κι ὁ Ἡλίας ὁ προφήτης καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν μαζί του. Ὁ Πέτρος τότε εἶπε στὸν Ἰησοῦ: «Κύριε, εἶναι καλὸ νὰ μείνωμε ἐδῶ. Νὰ κάμωμε δὲ τρεῖς σκηνές, μία γιὰ σένα, μία γιὰ τὸν Μωϋσῆ καὶ ἄλλη γιὰ τὸν Ἡλία». Ἐκεῖ ποὺ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Πέτρος, ἓνα φωτεινὸ σύννεφο τοὺς σκέπασε καὶ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ σύννεφο ποὺ ἔλεγε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ γιός μου ὁ ἀγαπημένος». Οἱ μαθητές ἄμα ἄκουσαν τὴ φωνὴ αὐτὴ τρόμαξαν κι ἔπεσαν στὴ γῆ μὲ τὸ πρόσωπο κάτω. Ὁ Ἰησοῦς τότε πῆγε κοντὰ τους καὶ τοὺς εἶπε: «Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβᾶστε». Ἐκεῖνοι σήκωσαν τὰ μάτια τους καὶ δὲν εἶδαν πιά κανένα ἄλλο, παρὰ

μόνο τὸν Ἰησοῦ. Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ βουνὸ παράγειλε σ' αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς νὰ μὴ ποῦν σὲ κανένα τίποτα ἀπ' ὅσα εἶδαν κι ἄκουσαν, ἕως ὅτου ἀναστηθῆ ἀπὸ τοὺς νεκροῦς.

Τῇ μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρα μας γιορτάζουμε στίς

6 Αὐγούστου, ψέλνεται δὲ στὴν ἐκκλησία μαζί μὲ ἄλλα καὶ τὸ τροπάρι αὐτό:

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύνατο. Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς τὸ αἰδίων, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα, δόξα σοι».

Δηλαδή, μεταμορφώθηκες ἀπάνω στὸ βουνό, Χριστὲ ὁ Θεός μας, κι ἔδειξες στοὺς μαθητές σου τὴ δόξα σου, ὅπως μποροῦσαν νὰ τὴν ἰδοῦν. Κάμε νὰ λάμπη

καί σ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὸ φῶς σου τὸ αἰώνιο
 μὲ τῇ βοήθειᾳ τῆς Θεοτόκου. Δόξα σ' ἐσένα πού μᾶς
 δίνεις τὸ φῶς.

Ὁ Ἰησοῦς κι ὁ Ζακχαῖος.

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς πῆγε στήν πόλη Ἰεριχώ. Πολλοί
 ἄνθρωποι ἔτρεξαν τότε νά τὸν ἰδοῦν, γιατί εἶχαν
 ἀκούσει πῶς ἔκανε θαύματα. Μαζι μ' αὐτούς πῆγε

καί ἓνας πού λεγόταν
 Ζακχαῖος κι ἦταν τελώ-
 νης. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν
 κοντούτσικος καί δὲν
 μπορούσε νά ἰδῆ μέσα
 στὸν πολὺν κόσμο τὸ
 Χριστό, ἀνέβηκε ἀπάνω
 σὲ μιὰ συκιά. Τὴν ὥρα
 πού περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ
 ὁ Χριστὸς τὸν εἶδε ἀ-
 πάνω στῆ συκιά καί
 τοῦ εἶπε: «Ζακχαῖε, κα-
 τέβα ἀμέσως, γιατί θέ-
 λω νά μείνω σήμερα στὸ
 σπίτι σου». Ὁ Ζακχαῖος

μὲ μεγάλη προθυμία κι εὐχαρίστηση κατέβηκε κι ἔ-
 τρεξε στὸ σπίτι του, ὅπου σὲ λίγο ὑποδέχτηκε τὸ
 Χριστό. Ὁ Ζακχαῖος εὐχαριστήθηκε πάρα πολὺ γιὰ
 τὴν τιμὴ, πού τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς, καί γιὰ νά δείξη
 πῶς μετανόησε γιὰ τὶς ἁμαρτίες του, εἶπε: «Κύριε,
 δίνω τῇ μισῇ περιουσία μου στοὺς φτωχοὺς κι ἂν ἔχω
 κανένα ζημιώσει εἶμαι πρόθυμος νά τοῦ πληρώσω
 τὴ ζημία, πού τοῦ ἔκαμα».

Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε: «Σήμερα σώθηκε ἡ οἰκογένεια αὕτη· ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμο, γιὰ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους».

Ὁ Ἰησοῦς κ' ἡ Σαμαρείτιδα.

Κάποτε ὁ Χριστὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἰουδαία καὶ πήγαινε γιὰ τὴ Γαλιλαία. Γιὰ νὰ φτάση ὁμως στὴ Γαλιλαία πέρασε

πρῶτα μιὰ ἄλλη χώρα, πὺ λεγόταν Σαμάρεια. Οἱ Σαμαρεῖτες, πὺ κατοικοῦσαν τὴ χώρα αὕτη, δὲν εἶχαν καμιὰ σχέση με τοὺς Ἰουδαίους. Ὁ Ἰησοῦς περνώντας τὴ Σαμάρεια σταμάτησε ἀπ' ἔξω ἀπὸ μιὰ πόλη, πὺ λε-

γόταν Σιχάρ. Ἐπειδὴ ἦταν μεσημέρι κι ἔκανε ζέστη πολλή, ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ ξεκουραστῆ λίγο, κάθισε κοντὰ σ' ἓνα πηγάδι, πὺ λεγόταν πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Οἱ μαθητὲς του τὸν ἀφῆκαν μονάχο ἐκεῖ καὶ πῆγαν στὴν πόλη γιὰ ν' ἀγοράσουν τροφές.

Τότε ἦρθε μιὰ γυναῖκα Σαμαρείτιδα γιὰ νὰ βγάλη νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ὁ Ἰησοῦς ἅμα εἶδε τὴ γυναῖκα τῆς γύρεψε νὰ τοῦ δώση νὰ πιῆ νερό· ἐκείνη παραξενεύτηκε πὺ ἓνας Ἰουδαῖος ζητοῦσε ἀπὸ μιὰ Σαμαρείτιδα νὰ τοῦ δώση νερό. Ἐπειδὴ ὁμως ἀπὸ τὰ λό-

για του κατάλαβε πώς εκείνος, πού μιλούσε μαζί της, ήταν προφήτης, τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς εἰπῆ, ἂν οἱ Σαμαρεῖτες ἔχουν δίκιο, πού λατρεύουν τὸ Θεὸ ἀπάνω στὸ βουνὸ Γαριζὶν ἢ οἱ Ἰουδαῖοι πού λατρεύουν τὸ Θεὸ στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα. Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε: «Γυναῖκα, νὰ μὲ πιστέψης πὼς θὰ ἔρθη καιρὸς πού ὁ Θεὸς δὲ θὰ προσκυνᾶται οὔτε στὸ Γαριζὶν οὔτε στὴν Ἱερουσαλήμ ἀλλὰ σὲ κάθε τόπο. Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ σὰν πνεῦμα εἶναι πανταχοῦ παρῶν καὶ γιὰ τοῦτο, ὅσοι τὸν προσκυνοῦν, πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦν μὲ τὸ πνεῦμα τους, ὅπου κι ἂν βρίσκονται».

Ἡ Σαμαρεῖτιδα τότε ἀπάντησε: «Κύριε, ἔχω ἀκούσει πὼς αὐτὰ ὅλα θὰ μᾶς τὰ εἰπῆ ὁ Χριστὸς ἅμα ἔρθη στὸν κόσμος». Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς πού σοῦ μιῶ αὐτὴ τὴ στιγμή». Ἐνῶ δὲ μιλοῦσε ἀκόμα μὲ τὴ Σαμαρεῖτιδα ὁ Ἰησοῦς, ἦρθαν οἱ μαθητὲς του κι ἔφεραν τροφές, κάλεσαν δὲ αὐτὸν νὰ φάγη. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς εἶπε: «Δικό μου φαγὶ εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα μου». Ἡ Σαμαρεῖτιδα στὸ μεταξὺ ἔτρεξε στὴν πόλη κι εἶπε στοὺς κατοίκους πὼς ἓνας ἄνθρωπος, πού λέγεται Χριστὸς, τῆς εἶπε περίεργα πράγματα καὶ τοὺς διηγῆθηκε ὅλα. Πολλοί, πού ἄκουσαν αὐτά, πίστεψαν στὸν Ἰησοῦ καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔτρεξαν στὸ μέρος, πού καθόταν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνη στὴν πόλη τους. Ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε δυὸ μέρες μόνο καὶ πολλοὶ Σαμαρεῖτες πίστεψαν σ' αὐτόν.

Ἡ παραβολὴ γιὰ ἓνα ἀνόητο πλούσιο.

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στὸν Ἰησοῦ ἓνας ἄνθρωπος καὶ τοῦ εἶπε: «Δάσκαλε, πὲς στὸν ἀδερφό μου νὰ

μοιράση μαζί μου τήν περιουσία, πού μάς ἀφῆκαν οἱ γονεῖς μας». Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: «Ποῖος μέ ἔβαλε δικαστή σ' ἐσένα καί στόν ἀδερφό σου; Ἡ μόνη συμβουλή πού σοῦ δίνω εἶναι, νά μήν εἴσαστε πλεονέχτες». Γιά νά καταλάβουν δέ οἱ μαθητές του καί ὁ λαός πόσο μεγάλο κακò εἶναι ἡ πλεονεξία καί πῶς τιμωρεῖ ὁ Θεός τοὺς πλεονέχτες τοὺς εἶπε τήν παραβολή γιά ἓνα ἀνόητο πλούσιο.

Ὁ Ἰησοῦς πολλές φορές τῆ διδασκαλία του τήν ἔκανε μέ παραβολές γιά νά κάμη νά τόν καταλάβουν καλύτερα. Παραβολή εἶναι μιὰ πλαστή διήγηση παρμένη ἀπό τῆ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πού μ' αὐτὴ μπορούμε νά καταλάβωμε καλύτερα μιὰ ἠθική κι ὠφέλιμη διδασκαλία. Γιά νά δείξη λοιπὸν κι ὁ Χριστὸς πόσο κακò εἶναι ἡ πλεονεξία εἶπε τήν παραβολή αὐτή:

Ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος εἶχε πολλὰ κτήματα, καί τῆ χρονιά αὐτὴ ἔκαμαν τόσο πολλοὺς καρπούς, πού δέν ἤξερε τί νά τοὺς κάμη. Λογάριαζε λοιπὸν νά γκρεμίση τίς ἀποθήκες του καί νά κάμη ἄλλες πιὸ μεγάλες γιά νά μαζέψη μέσα σ' αὐτὲς ὅλα τὰ γεννημάτά του κι ὕστερα νά πῆ στήν ψυχὴ του. «Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ καλὰ γιά πολλὰ χρόνια. Φάγε, πιέ καί γλέντα». Ἐκεῖ ὅμως πού σκεφτόταν αὐτὰ ὁ ἀνόητος αὐτὸς πλούσιος, ἄκουσε τῆ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πού τοῦ ἔλεγε:

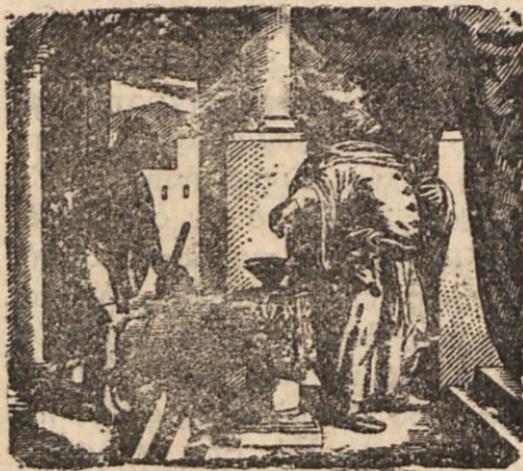
«Ἀνόητε, αὐτὴ τῆ νύχτα θά πεθάνης, ὅσα δέ μάζεψες σέ ποιὸν θά μείνουν;».

Ὁ Ἰησοῦς ἅμα τελείωσε τήν παραβολὴ αὐτὴ πρόσθεσε: «Αὐτὸ πού ἔπαθε ὁ ἀνόητος πλούσιος θά πάθουν κι ἐκεῖνοι πού λογαριάζουν μόνο τὸν ἑαυτό τους καί δὲ λογαριάζουν καθόλου κι ἐκείνους πού ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια».

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου.

Ὁ Ἰησοῦς θέλοντας νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ εἶναι ὑπερήφανοι, ἀλλὰ ταπεινοί, εἶπε τὴν παραβολὴ αὐτῆ:

«Δυὸ ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στὸ ναὸ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν Φαρισαῖος κι ὁ ἄλ-

λος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ ἱερὸ κι ἔλεγε στὸ Θεό: «Θεέ μου σ' εὐχαριστῶ, γιατί δὲν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, κλέφτης, ἄδικος καὶ ἁμαρτωλὸς ἢ ὅπως αὐτὸς ἐδῶ ὁ τελώνης: νηστεύω δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα καὶ χαρίζω στοὺς

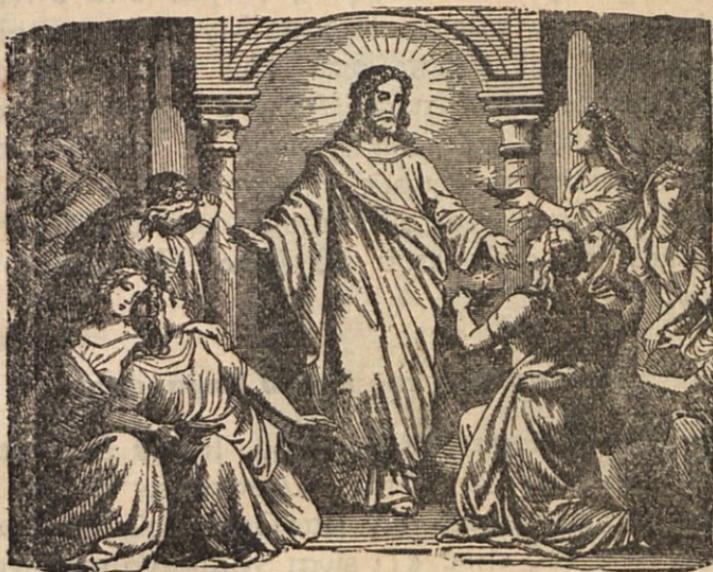
φτωχοὺς τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ τὴν περιουσία μου».

Ὁ τελώνης στάθηκε μακριὰ ἀπὸ τὸ ἱερὸ καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του στὸν οὐρανό, ἐπειδὴ ἦταν ἁμαρτωλὸς καὶ ντρέπονταν τὸ Θεό. Χτυποῦσε δὲ τὰ στήθια του μὲ τὰ χέρια του κι ἔλεγε: «Θεέ μου, συχώρεσε ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό».

Ἄμα ὁ Ἰησοῦς τελείωσε τὴν παραβολὴ αὐτῆ, εἶπε στοὺς μαθητὲς του: «Ἀληθινὰ σᾶς λέγω πὼς ὁ Θεὸς συγχώρησε τὸν τελώνη, γιατί μολόγησε τίς ἁμαρτίες του καὶ μετανόησε γι' αὐτές, δὲ συγχώρησε ὅμως τὸ Φαρισαῖο, γιατί ἦταν περήφανος».

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

* Ἄλλοτε πάλι εἶπε ὁ Ἰησοῦς τὴν παραβολὴ αὐτῆ:
 « Δέκα παρθένες πῆραν τὶς λαμπάδες τοὺς (λύχνους)
 καὶ περιμέναν νὰ ἔρθῃ ὁ νυμφίος (γαμπρὸς) γιὰ νὰ

τὸν ὑποδεχτοῦν. Οἱ πέντε ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἔξυπνες
 κι οἱ πέντε ἀνόητες. Οἱ ἔξυπνες παρθένες πῆραν μαζὶ
 τοὺς λάδι γιὰ τοὺς λύχνους, ἐνῶ οἱ πέντε ἀνόητες
 δὲν πῆραν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ, ὁ νυμφίος ἀργοῦσε νὰ ἔρθῃ,
 οἱ δέκα παρθένες νύσταξαν καὶ κοιμήθηκαν.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε μιὰ φωνή, ποὺ ἔ-
 λεγε: « Νὰ ὁ νυμφίος ἔρχεται τὰ μεσάνυχτα, βγῆτε
 νὰ τὸν ὑποδεχτῆτε ». Οἱ ἀνόητες παρθένες εἶδαν τότε
 πὼς δὲν εἶχαν μαζὶ τοὺς λάδι καὶ γύρεψαν ἀπὸ τὶς
 ἄλλες λέγοντας: « Δώστε καὶ σ' ἐμᾶς λάδι, γιὰτὶ οἱ

λαμπάδες μας σβύνουν». Οί ξυπνες τότε ἀποκρίθη-
καν πῶς τὸ δικό τους λάδι ἔφτανε μόνο γιὰ τὶς δικές
τους λαμπάδες καὶ τοὺς εἶπαν νὰ πᾶνε σ' ἐκείνους πού
πουλοῦσαν λάδι νὰ ἀγοράσουν».

Οἱ ἀνόητες πῆγαν τότε ν' ἀγοράσουν λάδι, ἀλλὰ
στὸ μεταξύ ἔφτασε ὁ νυμφίος, πῆγαν στὸ σπίτι του
κι ἔκλεισαν τὴν πόρτα. Πέρασε λίγη ὥρα κι οἱ ἀνό-
ητες ἦρθαν καὶ χτυποῦσαν τὴν πόρτα λέγοντας:
«Κύριε, ἀνοιξε καὶ σ' ἐμᾶς». Ἄλλὰ ὁ Κύριος τοὺς ἀπάν-
τησε: «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, πῶς δὲ σᾶς γνωρίζω».

Ἄμα τελείωσε ὁ Ἰησοῦς τὴν παραβολὴ αὐτὴ εἶπε:
«Πρέπει νὰ εἴστε πάντα ἕτοιμοι, γιατί δὲν ξέρετε τὴν
ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα πού θὰ ἔρθω νὰ δικάσω τὸν
κόσμο».

Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὸν Ἰησοῦ ἓνας νομικός
καὶ τὸν ρώτησε λέγοντας: «Δάσκαλε, τί νὰ κάμω
γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ;» Ὁ
Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπε: «Τί εἶναι γραμμένο στὸ νόμο;»
Ὁ νομικός ἀπάντησε: «Νὰ ἀγαπήσης Κύριον τὸ Θεό σου
μ' ὅλη τὴ δύναμή σου καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως ἀγα-
πᾶς τὸν ἑαυτό σου». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: «Πολύ
σωστά ἀποκρίθηκες. Πήγαινε λοιπὸν καὶ νὰ κάνης
αὐτά, γιὰ νὰ κληρονομήσης τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».
Γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ ὅμως ὁ νομικός, ρώτησε τότε
τὸν Ἰησοῦ: «Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον;» Τότε ὁ Ἰ-
ησοῦς διηγήθηκε τὴν παραβολὴ αὐτὴ:

«Ἐνας ἄνθρωπος πήγαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ
στὴν Ἱεριχὼ κι ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν. Αὐτοὶ ἀφοῦ
τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν ἔδειραν, τὸν ἀφήκαν ἐκεῖ μισο-

πεθαμένο. Κατὰ τύχη περνούσε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνας ἱερέας, εἶδε ἐκεῖνον τὸ δυστυχισμένο, ἀλλ' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι ἕνας Λευίτης. Ἕνας Σαμαρείτης ὅμως περνώντας ἀπ' ἐκεῖ εἶδε τὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο καὶ τὸν λυπήθηκε. Ἀφοῦ

δὲ πῆγε κοντά του, τοῦ ἔδεσε τὶς πληγές του, τὸν ἔβαλε στὸ ζῶο του καὶ τὸν πῆγε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅπου τὸν περιποιήθηκε πολὺ. Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν φύγη φώναξε τὸν ξενοδόχο καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε δυὸ δραχμές, τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν περιποιηθῇ κι ἅμα γυρίσῃ θὰ τοῦ πληρώσει ὅσα ἐξοδέψῃ παραπάνω.

Ὁ Ἰησοῦς ρώτησε τότε τὸ νομικό: «Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς φαίνεται πὼς εἶναι πλησίον στὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνον ἄνθρωπο;». Ὁ νομικὸς τότε ἀπάντησε: «Ἐκεῖνος ποὺ ἔκαμε τὴν ἐλεημοσύνη». Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε στὸ νομικό: «Πῆγαινε καὶ νὰ κάνῃς καὶ σὺ ὅμοια»

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄσωτου γιοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς θέλοντας νὰ δείξη πῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ συγχωρεῖ ἐκείνους τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ μετανοοῦν, εἶπε τὴν παραβολὴ αὐτῆ:

«Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δυὸ γιούς καὶ ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτοὺς εἶπε μιὰ μέρα στὸν πατέρα του: «Πατέρα, δώσε μου τὸ μερίδιό μου ἀπὸ τὴν περιουσία σου». Ὁ πατέρας μοίρασε τότε τὴν περιουσία στοὺς δύο γιούς του. Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ μικρότερος γιὸς πῆρε τὸ μερίδιό του κι ἔφυγε σὲ μακρυνὴ χώρα, ἐκεῖ δὲ ἐξόδεψε ὅλα τὰ χρήματά του σὲ ἄσωτιες. Ἄμα τὰ ἐξόδεψε ὅλα ὅσα εἶχε, ἔπεσε καὶ πείνα στὴ χώρα ἐκείνη κι αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε ψωμί νὰ φάγη. Τότε ἀναγκάστηκε νὰ γυρέψῃ δουλειὰ σ' ἓνα πλούσιο στὴ χώρα ἐκείνη, ποὺ τὸν ἔστειλε νὰ βόσκη τοὺς χοίρους στὴν ἐξοχή. Ἐπειδὴ δὲ πεινοῦσε πολὺ, προσπαθοῦσε νὰ χορτάσῃ τρώγοντας τὰ ξυλοκέρατα (ἄγρια χαρούπια) ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι. Τότε τοῦ ἤρθε τὸ μυαλὸ καὶ κατάλαβε τί λάθος ἔκαμε κι εἶπε μόνος του: «Πόσοι δοῦλοι τοῦ πατέρα μου ἔχουν περισσὸ ψωμί, ἐγὼ δὲ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα; Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάγω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ: «Πατέρα, ἔσφαλα στὸν οὐρανὸ καὶ σ' ἐσένα καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι γιὸς σου· κάμε με ἓναν ὑπηρέτη σου». Καὶ μόλις εἶπε αὐτὰ σηκώθηκε ἀμέσως κι ἤρθε στὸν πατέρα του. Αὐτὸς ἄμα τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται σὲ τέτοια ἐλεεινὴ κατάσταση τὸν λυπήθηκε καὶ τρέχοντας ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν φίλησε. Τότε ὁ γιὸς κλαίοντας εἶπε στὸν πατέρα του: «Πατέρα, ἁμάρτησα καὶ δὲν εἶμαι πιά ἄξιος νὰ λέγωμαι γιὸς σου, κάμε με ἓναν ὑπηρέτη σου». Ὁ πατέρας φώναξε ἄ-

μέσως τούς δούλους του και τούς εἶπε: «Ντύσετε τὸ γιό μου τὴν πρώτη του φορεσιά, βάλετε δαχτυλίδι στὸ χέρι του και παπούτσια στὰ πόδια του. Σφάξτε δὲ γιὰ χατήρι του τὸ μοσχάρι τὸ θρεφτάρι, γιὰ νὰ φάγωμε και νὰ διασκεδάσωμε, ἐπειδὴ ὁ γιός μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς κι ἔζησε, χαμένος και βρέθηκε».

Ὁ μεγαλύτερος γιὸς γυρίζοντας ἀπὸ τὰ χωράφια ἄκουσε τραγούδια και χαρὲς μέσα στὸ σπίτι.

Ὅταν δὲ ἔμαθε πὼς γύρισε ὁ ἀδερφός του και γιὰ χατήρι του γίνονται ὅλα αὐτά, θύμωσε και δὲν ἤθελε νὰ μπῆ στὸ σπίτι. Ὁ πατέρας τότε βγήκε και τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἔρθη μέσα.

Ἐκεῖνος ὁμως εἶπε στὸν πατέρα του: «Ἐγὼ δουλεύω κοντά σου τόσα χρόνια τώρα και ὁμως ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωκες ἓνα κατσικάκι γιὰ νὰ φάγω μὲ τούς φίλους μου και νὰ διασκεδάσω. Και τώρα πού ἦρθε ὁ γιός σου αὐτός, πού καταξόδεψε τὴν περιουσία σου σ' ἄσωτιες, ἔσφαξες γιὰ χατήρι του τὸ καλύτερο μοσχάρι». Ὁ πατέρας ἀπάντησε: «Παιδί μου, σὺ εἶσαι πάντα μαζί μου κι ὅλα ὅσα ἔχω εἶναι δικά σου· πρέπει λοιπὸν νὰ χαρῆς κι ἐσύ, γιατί ὁ ἀδερφός σου αὐτός ἦταν νεκρὸς κι ἔζησε και χαμένος και βρέθηκε».

Ἡ εἰσοδος τοῦ Ἰησοῦ στήν Ἱερουσαλήμ.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου γίνηκε στή Βηθανία ἕξι μέρες μπροστά ἀπὸ τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων. Τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ Ἰησοῦ μαθεύτηκε στήν Ἱερουσαλήμ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πῆγαν στή Βηθανία γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸ Λάζαρο ποὺ ἀναστήθηκε. Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, βλέποντας πῶς ὁ λαὸς ἀκολουθοῦσε καὶ θαύμαζε τὸν Ἰησοῦ, γιατί εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὸ Λάζαρο ἀναστημένο, ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν καὶ νὰ φοβοῦνται πῶς θὰ χάσουν τὴ δύναμή τους στὸ λαό. Γιὰ τοῦτο μαζεύτηκαν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα κι ἀποφάσισαν νὰ πιάσουν τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἐκείνη ζητοῦσαν νὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ τὸν πιάσουν. Ὁ Ἰησοῦς ἤξερε τὸ σκοπὸ τῶν ἐχθρῶν του, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐμπόδισε ἀπὸ τὸ νὰ πάγη στήν Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὸ Πάσχα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βηθανία καὶ πήγαινε στήν Ἱερουσαλήμ. Στὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸ χωριὸ Βηθφαγή ἔστειλε σ' αὐτὸ τοὺς μαθητές του, γιὰ νὰ τοῦ φέρουν ἓνα θηλυκὸ γαϊδούρι μὲ τὸ πουλάρι του.

Οἱ μαθητές του ἔκαμαν ὅπως τοὺς διάταξε κι ἅμα ἔφεραν τὰ ζῶα, ἔστρωσαν ἐπάνω στὸ πουλάρι τὰ ροῦχα τους καὶ κάθισε ὁ Ἰησοῦς κι ἔτσι ἐμπῆκε στήν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ λαὸς ἅμα ἄκουσε πῶς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλη γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτῆ καὶ κρατώντας στὰ χέρια κλαριά ἀπὸ φοίνικες ἔψαλε:

«Ὁσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὁσαννὰ ἐν τοῖς ὕψιστοις».

Δηλαδή, ἄς σώση ὁ Θεὸς τὸν ἀπόγονο τοῦ Δαβίδ.
 Ἄς εἶναι εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ ἔρχεται στὸ ὄνομα
 τοῦ Θεοῦ. Ἄς σώση αὐτὸν ὁ Θεός, ποὺ κατοικεῖ στὰ
 ὕψη. Ἄλλοι πάλι ἔστρωναν τὰ ροῦχα τους στὸ δρό-

μο, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπάνω ὁ Ἰησοῦς. Τοῦτο ἦταν πολὺ
 μεγάλη τιμὴ.

Ἡ δόξα αὐτὴ τοῦ Ἰησοῦ τάραξε πολὺ τοὺς ἀρχιε-
 ρεῖς καὶ Φαρισαίους κι ἀποφάσισαν νὰ τὸν πιάσουν
 ὅσο μποροῦν πιὸ γρήγορα. Τὴ δοξασμένη εἴσοδο τοῦ
 Ἰησοῦ στὴν Ἱερουσαλήμ γιορτάζουμε τὴν Κυριακὴ
 τῶν Βαΐων, ἑπτὰ μέρες μπροστὰ ἀπὸ τὸ Πάσχα μας.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ γιὰ τοὺς Φαρισαίους.

Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ πιάσουν τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ πετύχουν τοῦτο ἔπρεπε νὰ βροῦν μιὰ αἰτία, γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν στὸ λαό. Μὲ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν μὲ τὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν λόγια. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως κατάλαβε τὸ σκοπὸ τους καὶ γιὰ τοῦτο μίλησε στοὺς μαθητὲς του γιὰ τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς φανέρωσε ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν τὸν ἅγιο. «Οἱ Φαρισαῖοι, εἶπε, διδάσκουν στοὺς ἀνθρώπους τὰ καλὰ, αὐτοὶ ὁμως κάνουν ἀντίθετα ἀπὸ κεῖνα, ποὺ λέγουν. Γιὰ τοῦτο ἐσεῖς νὰ κάνετε μὲν ὅσα διδάσκουν, ἀλλὰ ὄχι ἐκεῖνα ποὺ κάνουν αὐτοί, γιατί εἶναι ὑποκριτὲς καὶ ὅσα κάνουν, τὰ κάνουν γιὰ νὰ φαίνονται στὸν κόσμον καλοί. Ἀλίμονο σ' ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτὲς. Ἐσεῖς μοιάζετε μὲ τοὺς τάφους ποὺ ἀπ' ἔξω φαίνονται ὠραῖοι, ἀπὸ μέσα δὲ εἶναι γεμάτοι ἀκαθαρσίες. Ἀλίμονο σ' ἐσᾶς, ποὺ κοροϊδεύετε τίς χῆρες γυναῖκες καὶ τοὺς ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς παίρνετε χρήματα, μὲ τὴν πρόφαση πὼς προσεύχεστε γι' αὐτούς. Εἶστε ὁδηγοὶ τυφλοί, εἶστε φίδια φαρμακερὰ καὶ γεννηθήκατε ἀπὸ ὄχιές. Ἀλίμονο σ' ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ποὺ καθαρίζετε τὸ ἀπ' ἔξω μέρος τοῦ ποτηριοῦ, ἐνῶ τὸ ἀπὸ μέσα εἶναι ἀκάθαρτο. Ἔτσι κι ἐσεῖς ἀπ' ἔξω μὲν φαίνεστε στοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι, ἀπὸ μέσα ὁμως εἶστε γεμάτοι ὑποκρισίες καὶ ἀδικίες. Γιὰ τοῦτο ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ θὰ πέση γρήγορα στὰ κεφάλια σας».

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.

Οἱ ἀρχιερεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι, πού ἦταν τὸ μεγαλύ-
τερο συμβούλιο τῶν Ἰουδαίων, βλέποντας πῶς δὲν
μποροῦσαν νὰ βροῦν ἀφορμὴ γιὰ νὰ πιάσουν τὸν
Ἰησοῦ μαζεύτηκαν καὶ πάλι στὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα
καὶ σκέφτηκαν μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσαν νὰ πε-
τύχουν τὸ σκοπὸ τους. Ἐλεγαν λοιπὸν νὰ μὴ πιά-
σουν τὸν Ἰησοῦ τίς γιορτὲς τοῦ Πάσχα, γιατί ἦταν
φόβος νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ ὁ λαός, πού θαύμαζε τὸν Ἰησοῦ.

Τότε παρουσιάστηκε σ' αὐτοὺς ὁ Ἰούδας ὁ Ἴσκα-
ριώτης, ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τοὺς
εἶπε: «Τί μοῦ δίνετε νὰ σᾶς παραδώσω τὸν Ἰησοῦ
ἐγώ;» Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν: «Σοῦ δίνομε τριάντα ἀρ-
γύρια». Ὁ Ἰούδας δέχτηκε τὴν πληρωμὴ αὐτὴ καὶ
ἀπ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ζητοῦσε νὰ βρῆ εὐκαιρία γιὰ νὰ
παραδώσῃ τὸ δάσκαλό του.

Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος.

Τὴν πρώτη μέρα ἀπὸ τίς γιορτὲς τοῦ Πάσχα ἦρ-
θαν οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπαν:
«Κύριε, ποῦ θέλεις νὰ ἐτοιμάσωμε τὸ δεῖπνο γιὰ τὸ
Πάσχα;» Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς ἀπάντησε: «Πηγαίνετε
στὴν πόλη καὶ στὸ δρόμο θὰ βρῆτε ἓναν ἄνθρωπο,
πού θὰ φέρνῃ στὰ χέρια του μίαν στάμνα νεροῦ. Νὰ
πᾶτε κοντά του καὶ θὰ μπῆτε μαζί του σ' ἓνα σπίτι.
Νὰ εἰπῆτε τότε στὸν κύριο τοῦ σπιτιοῦ: «Ὁ δάσκα-
λός μας θέλει νὰ φάγῃ τὸ Πάσχα μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς
του στὸ σπίτι σου. Ἐκεῖνος τότε θὰ σᾶς παραχωρήσῃ
μέρος κατάλληλο». Οἱ μαθητὲς ἔκαμαν ἀμέσως ὅπως
τοὺς παράγγειλε ὁ Ἰησοῦς κι ἐτοίμασαν τὸ δεῖπνο.

“Αμα βράδιασε, ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε ἀπὸ τῆ Βηθανία, ὅπου ἦταν, καὶ πῆγε στὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν ὥρα ποὺ ἦταν ἑτοιμο τὸ δεῖπνο. Ἀφοῦ δὲ κάθισε στὸ τραπέζι εἶπε στοὺς μαθητές του: «Εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ φάγω μαζί σας τοῦτο τὸ Πάσχα πρὶν νὰ σᾶς χω-

ριστῶ». Ὑστερα ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ διδάξη τοὺς μαθητές του νὰ εἶναι ταπεινοὶ καὶ νὰ βοηθοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι κι ἀφοῦ ζώστηκε μιὰ ποδιά, ἔβαλε νερὸ σὲ μιὰ λεκάνη κι ἄρχισε νὰ νίβη τὰ πόδια τους καὶ νὰ τὰ σφουγγίζη μὲ τὴν ποδιά. Ἄμα ἔκαμε τοῦτο, τοὺς εἶπε: «Ζέρετε γιατί ἔνιψα τὰ πόδια σας; Ἐσεῖς μὲ λέγετε δάσκαλο καὶ Κύριο καὶ

καλά λέγετε, γιατί είμαι. Ἐφοῦ λοιπὸν ἐγὼ ὁ δάσκαλος καὶ ὁ κύριός σας ἔνιψα τὰ πόδια σας κι ἐσεῖς πρέπει νὰ κάνετε τὸ ἴδιο ὁ ἓνας στὸν ἄλλο». Ἄμα κάθισαν στὸ τραπέζι, πῆρε ὁ Ἰησοῦς τὸ ψωμί κι ἄφοῦ τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε κομμάτια, κι ἔδωσε στοὺς μαθητὲς του λέγοντας: «Πάρετε, φάγετε, αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα

μου, πὺν κόβεται γιὰ χάρη δική σας». Ὑστερα πῆρε τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί καὶ ἄφοῦ τὸ εὐλόγησε εἶπε: «Πιέτε ἀπὸ τὸ ποτήρι αὐτὸ ὅλοι· γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα μου, πὺν θὰ χυθῆ γιὰ χάρη δική σας κι ὅλου τοῦ κόσμου. Τοῦτο νὰ κάνετε, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶστε». Ὑστερα ἀπ'αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πάλι: «Ἐνας ἀπὸ ἐσᾶς θὰ μὲ προδώσῃ στοὺς γραμματεῖς κι ἀρχιερεῖς τῆ νύχτα αὐτή». Οἱ μαθητὲς του ἅμα ἄκουσαν τὰ

λόγια αὐτὰ τάχασαν κι ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν καθένας χωριστά. «Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε»; Τότε ὁ Ἰωάννης πού καθόταν πολὺ κοντὰ στὸν Ἰησοῦ τὸν ρώτησε: «Κύριε ποιὸς εἶναι;» Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Ἐκεῖνος εἶναι, πού θὰ τοῦ δώσω τὸ κομμάτι τὸ ψωμί, ἀφοῦ τὸ βουτήξω στὸ πιάτο». Κι ἀμέσως πῆρε ἓνα κομμάτι ψωμί, τὸ βούτηξε στὸ κρασί καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ἰούδα· αὐτὸς ἀμέσως βγῆκε ἔξω καὶ πῆγε στοὺς ἀρχιερεῖς.

Ἄμα ἔφυγε ὁ Ἰούδας φανέρωσε στοὺς μαθητές του ὅλα ὅσα θὰ γίνονταν, γιατί ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν ἤξεραν πῶς ὁ δάσκαλός τους θὰ σταυρωνόταν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, γιὰ τοῦτο τοὺς ἔπιασε μεγάλη λύπη. Ἄλλὰ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔδωκε θάρρος λέγοντας, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες θ' ἀναστηθῆ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς κι ἔτσι ἡ λύπη τους γίνηκε χαρὰ μεγάλη. Ἀφοῦ δὲ τοὺς ἔδωκε τίς τελευταῖες συμβουλές του καὶ τοὺς εἶπε νὰ ἀγαπιῶνται ἀναμεταξύ τους, βγῆκε μαζί τους καὶ πῆγε στὸ χωριὸ Γεθσημανή, πού ἦταν στὴ ρίζα στὸ βουνὸ τῶν ἑλαιῶν.

Οἱ Ἰουδαῖοι πιάνουν τὸν Ἰησοῦ στὴ Γεθσημανή.

Στὸ δρόμο πού πήγαινα νστὴ Γεθσημανή ὁ Ἰησοῦς ἐξακολουθοῦσε νὰ δίνει συμβουλές στοὺς μαθητές του καὶ νὰ τοὺς δίνει θάρρος λέγοντας: «Δὲ σᾶς ἀφήνω ὀρφανούς. Πηγαίνω στὸν πατέρα μου, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ στείλῃ σ' ἐσᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, πού θὰ σᾶς δώσῃ δύναμη καὶ θὰ σᾶς φωτίσῃ στὴ διδασκαλία σας».

Τότε ὁ Πέτρος ρώτησε τὸν Ἰησοῦ ἔτσι: «Κύριε,

ποῦ πηγαίνεις;». Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε κι εἶπε: «Ἐκεῖ ποῦ ἐγὼ πηγαίνω, σὺ δὲν μπορείς νὰ ἔρθης». Ὁ Πέτρος εἶπε: «Κύριε, καὶ τὴν ψυχὴ μου θυσιάζω γιὰ χάρη σου». Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε: «Ἀληθινὰ σοῦ λέγω

πὼς τρεῖς φορές θὰ μ' ἀρνηθῆς τὴ νύχτα αὐτὴ πρὶν ἰσχύσει λαλήσουν οἱ πετεινοί».

Ἄμα ἔφθασαν στὴ Γεθσημανή, ὁ Ἰησοῦς ἀφῆκε τοὺς ἄλλους μαθητές του σ' ἓνα μέρος ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο, κι αὐτὸς μὲ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη μπῆκαν μέσα. Ἄρχισε τότε νὰ λυπᾶται καὶ νὰ στενοχωριέται καὶ γιὰ τοῦτο εἶπε σ' αὐτούς:

«Πολὺ λυπημένη εἶναι ἡ ψυχὴ μου. Μείνατε ἐσεῖς ἐδῶ καὶ προσπαθήσατε νὰ μὴ σᾶς πάρῃ ὁ ὕπνος». Καὶ ἀφοῦ ἀφῆκε τοὺς μαθητές του τραβήχτηκε στὸ βάθος τοῦ κήπου κι ἄρχισε νὰ προσεύχεται λέγοντας:

«Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατὸ ἄς ἀποφύγω τὸ θάνατο, ἀλλὰ πάλι ἄς γίνῃ τὸ δικό σου τὸ θέλημα, Πατέρα μου, κι ὄχι τὸ δικό μου». Ἀφοῦ προσευχήθηκε, γύρισε στους μαθητές του κι ἐπειδὴ αὐτοὶ κοιμοῦνταν, τοὺς ἀφῆκε καὶ πῆγε καὶ προσευχήθηκε καὶ δεύτερη φορά. Ἐμα γύρισε στους μαθητές του τοὺς βρῆκε πάλι νὰ κοιμοῦνται καὶ τοὺς εἶπε: «Δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε λίγη ὥρα μαζί μου ἄγρυπνοι;» Τέλος προσευχήθηκε καὶ τρίτη φορά, ἀπὸ τὴν πολλὴ δὲ ἀγωνία, πού τὸν ἔπιασε, ὁ ἰδρωτὰς ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του σὰν σταλαματιᾶς χοντρές ἀπὸ αἶμα. Γυρίζοντας πάλι στους μαθητές του τοὺς βρῆκε νὰ κοιμοῦνται ἀκόμα καὶ τοὺς εἶπε: «Κοιμᾶστε λοιπόν; Νὰ ἔφτασε ὁ προδότης μου».

Καὶ πραγματικὰ τῆ στιγμῆ ἐκείνη φάνηκε νὰ ἔρχεται ὁ Ἰούδας μὲ στρατιῶτες καὶ ὑπηρέτες τῶν ἀρχιερέων, πού κρατοῦσαν φανάρια, ρόπαλα καὶ μαχαίρια. Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς ρώτησε: «Ποιὸν γυρεύετε;». Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν: «Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖο». «Ἐγὼ εἶμαι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς, κι ἂν γυρεύετε ἐμένα ἀφήσατε τοὺς μαθητές μου νὰ φύγουν». Τότε ὁ Ἰούδας πηγαίνοντας κοντὰ στὸν Ἰησοῦ τὸν φίλησε καὶ εἶπε: «Χαῖρε, δάσκαλε». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: «Φίλε, μὲ φίλημα μὲ προδίνεις;» Οἱ ὑπηρέτες τότε κατάλαβαν πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰησοῦς καὶ τὸν ἔπιασαν. Τότε ὁ Πέτρος τράβηξε τὸ μαχαίρι του κι ἔκοψε τὸ αὐτὶ ἐνὸς ὑπηρέτη. Ὁ Ἰησοῦς ἄμα εἶδε τοῦτο, εἶπε στὸν Πέτρο: «Βάλε τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του». Ἀμέσως δὲ γιάτρεψε τὸ αὐτὶ τοῦ ὑπηρέτη ἐκείνου. Οἱ ὑπηρέτες τότε ἀφοῦ ἔδεσαν τὸν Ἰησοῦ, τὸν πῆγαν στὸν Ἄννα, τὸν ἀρχιερέα, πού ἦταν πεθερὸς τοῦ Καϊάφα, τοῦ ἀρχιερέα τοῦ χρόνου ἐκείνου. Οἱ μαθητές

τοῦ Ἰησοῦ ἔφυγαν, μόνο δὲ ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης πήγαιναν κοντὰ στὸν Ἰησοῦ ἀπὸ μακριά.

Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται τὸν Ἰησοῦ.

Οἱ ὑπηρέτες ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὸν ἀρχιερέα τὸν Ἄννα. Ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης πήγαιναν ἀπὸ κοντὰ ὡς τὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα. Κι ὁ μὲν Ἰωάννης, ἐπειδὴ ἦταν γνώριμος τοῦ ἀρχιερέα, μπῆκε μαζί μὲ τὸν Ἰησοῦ μέσα, ὁ Πέτρος δὲ ἔμεινε ἔξω, ἕως ὅτου ὁ Ἰωάννης μίλησε στὸ θυρωρὸ κι ἀφῆκε καὶ τὸν Πέτρο νὰ μπῆ μέσα. Ἄμα μπῆκε μέσα ὁ Πέτρος, ὁ θυρωρὸς τὸν ρώτησε μήπως ἦταν μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε λέγοντας πὼς δὲ γνωρίζει τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Τὴν ὥρα δὲ ποὺ ὁ Πέτρος καθόταν μαζί μὲ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Ἄννα κοντὰ στὴ φωτιά καὶ πυρῶνόταν, γιατί ἦταν κρύο, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τὸν ρώτησε καὶ πάλι μήπως εἶναι ἀπὸ τοὺς μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε καὶ δεύτερη φορά. Ἄλλὰ καὶ σ' ἄλλη ἐρώτηση ἄλλου ὑπηρέτη ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε καὶ τρίτη φορά καὶ ὠρkiζόταν πὼς δὲ γνωρίζει τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Ἀμέσως τότε ὁ πετεινὸς λάλησε· ὁ Πέτρος ἄμα ἄκουσε τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ τοῦ εἶπεν εἰπῆ πρωτύτερα, πὼς προτοῦ λαλήση ὁ πετεινὸς θὰ τὸν ἀρνηθῆ τρεῖς φορές, καὶ βγήκε ἔξω κι ἔκλαψε πολύ.

Ὁ Ἰησοῦς στὸ συνέδριο τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Ἄννας ρώτησε τὸν Ἰησοῦ γιὰ τοὺς μαθητῆς του καὶ τὴ διδασκαλία του, ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ δίδαξα μπροστὰ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν εἶπα

τίποτα κρυφά, γιατί με ρωτᾷς; Ρώτησε εκείνους πού ἄκουσαν τῆ διδασκαλία μου». Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ ἀρχιερέα χτύπησε τὸν Ἰησοῦ λέγοντας: «Ἔτσι ἀποκρίνεσαι στὸν ἀρχιερέα;» Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε τότε: «Ἄν εἶπα κανένα κακό, λέγε μου ποιο εἶναι αὐτό, ἂν ὁμως μίλησα καλά, γιατί με δέρνεις;»

Τότε ὁ Ἄννας ἔστειλε τὸν Ἰησοῦ δεμένον στὸν ἀρχιερέα Καϊάφα· ἐκεῖ μαζεύτηκαν τότε ὅλοι οἱ ἀρχι-

ερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ ὅλοι οἱ ἀριστοκράτες Ἰουδαῖοι, πού ἔκαναν τὸ συνέδριο τῶν Ἰουδαίων. Ὅλο τὸ συνέδριο ζητοῦσε νὰ βρῆ ἓνα ψευτομάρτυρα γιὰ νὰ δικάσῃ σὲ θάνατο τὸν Ἰησοῦ. Παρουσιάστηκαν πολλοὶ

ψευτομάρτυρες, ἀλλὰ δὲ συμφωνοῦσαν σὲ καμιὰ κατηγορία. Τέλος δυὸ ψευτομάρτυρες παρουσιάστηκαν καὶ εἶπαν πὼς ἄκουσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ λέγῃ πὼς μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ τρεῖς μέρες νὰ τὸν κάμῃ πάλι. Ὁ Ἰησοῦς πραγματικὰ εἶχε εἰπῆ τοῦτο, ἀλλὰ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐννοοῦσε τὸ θάνατό του καὶ τὴν ἀνάστασή του σὲ τρεῖς ἡμέρες. Ὁ Καϊάφας εἶπε τότε στὸν Ἰησοῦ: «Ἄκουσες τί εἶπαν οἱ μάρτυρες αὐτοὶ; τί ἔχεις νὰ ἀπολογηθῆς στὴν κατηγορία αὐτή;» Ὁ Ἰησοῦς ὁμως ἐπειδὴ ἔβλεπε πὼς οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν παρεξηγήσει τὰ λόγια του, δὲν ἔδωκε καμιὰ ἀπόκριση. Τότε ὁ Καϊάφας σηκώθηκε

ἀπάνω κι εἶπε στὸν Ἰησοῦ: «Σ' ὀρκίζω στὸ Θεό, νὰ μᾶς εἰπῆς ἂν πραγματικὰ ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ». Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Ναί, ἐγὼ εἶμαι». Ἄμα ἄκουσε αὐτὰ ὁ ἀρχιερέας ξέσκιζε τὰ ροῦχα του κι ἔλεγε στοὺς ἄλλους: «Βλαστήμησε. Δὲν ἔχομε ἀνάγκη πιά ἀπὸ μάρτυρες ἄλλους. Ἐσεῖς οἱ ἴδιοι ἀκούσατε τὴ βλαστήμια του. Ποιὰ γνώμη ἔχετε;» Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ τὸ συνέδριο ὅλο ἀποκρίθηκαν: «Εἶναι ἔνοχος γιὰ θάνατο». Τότε ἄρχισαν ὅλοι νὰ φτύνουν καὶ νὰ χτυποῦν τὸν Ἰησοῦ λέγοντας: «Προφήτεψε, Χριστέ, ποιὸς σὲ χτύπησε;» Ὁ Ἰησοῦς ὅμως σιωποῦσε καὶ ὑπόφερνε ὅλες τὶς βρυσιὲς καὶ τὰ χτυπήματα χωρὶς νὰ παραπονεθῆ.

Ὁ Ἰούδας ἅμα ἔμαθε πὼς ὁ Ἰησοῦς καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μετανόησε γιὰ τὴν πρόδοσίᾱ του καὶ γύρισε πίσω τὰ χρήματα στοὺς ἀρχιερεῖς λέγοντας: «Ἀμάρτησα, καὶ παράδωκα αἷμα ἁθῶο». Ἐκεῖνοι τότε τοῦ εἶπαν: «Τί μᾶς μέλει, ἐσύ εἶσαι ὁ αἴτιος.» Ὁ Ἰούδας τότε ἔρριξε τὰ χρήματα στὸ ναὸ κι ἀφοῦ βγῆκε ἔξω πῆγε καὶ κρεμάστηκε μόνος του.

Ὁ Ἰησοῦς στὸν Πιλᾶτο.

Τὴν ἄλλη μέρα, δηλαδὴ τὸ πρῶτὶ τῆς Παρασκευῆς, οἱ στρατιῶτες πῆραν τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα καὶ τὸν ἔφεραν στὸν Πιλᾶτο, ποὺ ἦταν Ρωμαῖος διοικητής, γιὰ νὰ κυρώσῃ τὴν ἀπόφαση τοῦ συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Πιλᾶτος ρώτησε τοὺς Ἰουδαίους νὰ τοῦ εἰποῦν τὴν κατηγορία ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ δικάσουν τὸν Ἰησοῦ μὲ θάνατο. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν: «Ἄν δὲν ἦταν ἔνοχος, δὲ θὰ τὸν φέρναμε ἐδῶ». Τότε ὁ Πιλᾶτος τοὺς λέγει: «Πάρτε τον καὶ σταυρώ-

σατέ τον σύμφωνα με τὸ νόμο σας». Οἱ Ἰουδαῖοι τότε ἀπάντησαν: «Ἐμεῖς δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ σκοτώσωμε κανένα». Ὁ Πιλάτος ἀπάντησε: «Τὸ βασιλιά σας νὰ σταυρώσω;» — «Ἐμεῖς ἓνα βασιλιά ἔχομε, τὸν Καίσαρα, ἀπάντησαν ἐκεῖνοι, ἂν δὲν τὸν σταυρώσης,

δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα, γιατί αὐτὸς ἔκαμε τὸν ἑαυτό του ἀνώτερο ἀπὸ τὸν Καίσαρα».

Ὁ Πιλάτος ἄμα ἄκουσε ταῦτα φοβήθηκε κι ἄφου μπήκε μέσα στὸ σπίτι του, ρώτησε τὸν Ἰησοῦ: «Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων;» Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ποιὸς σοῦ εἶπε τοῦτο; ἡ δική μου βασιλεία δὲν εἶναι στὴ γῆ.» Τότε ὁ Πιλάτος εἶπε: «Εἶσαι λοιπὸν βασιλιάς;» — «Ἐσὺ τὸ λέγεις» ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς: «ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμον γιὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια». Ὁ Πιλάτος ὕστερα ἀπ' αὐτὰ βγήκε ἔξω καὶ λέγει πάλι

στούς Ἰουδαίους: «Ἐγὼ δὲ βρίσκω καμιὰ αἰτία γιὰ νὰ σταυρώσω τὸν ἄνθρωπο αὐτόν». Ἀλλὰ ὁ λαὸς φώναζε: «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον». Ὁ Πιλάτος βλέποντας πὼς οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ ἔχθρα ἤθελαν νὰ σκοτώσουν τὸν Ἰησοῦ, θέλησε νὰ τὸν σώσει. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ βρῆ ἄλλον τρόπο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μπορέσει νὰ τὸν γλιτώσει.

Εἶχαν συνήθειο τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων νὰ δίνῃ χάρη ὁ Ρωμαῖος διοικητὴς σ' ἓνα κατάδικο ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Ἦταν δὲ τότε στὴ φυλακὴ ἓνας φοβερὸς κακοῦργος, ποὺ λεγόταν Βαραβὰς. Ὁ Πιλάτος λοιπὸν ρώτησε τοὺς Ἰουδαίους ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἤθελαν νὰ ἀπολύσει στὴ γιορτὴ τους τὸ Πάσχα, τὸ Βαραβὰ ἢ τὸν Ἰησοῦ, μὲ τὴν ἐλπίδα, πὼς οἱ Ἰουδαῖοι δὲ θὰ ζητοῦσαν ποτὲ ν' ἀπολύσει τὸ φοβερὸ κακοῦργο τὸ Βαραβὰ. Ἐκεῖνοι ὅμως ζήτησαν ν' ἀπολύσει τὸ Βαραβὰ κι ὄχι τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος τότε ρώτησε πάλι αὐτούς: «Τί νὰ κάμω λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ;». Ἐκεῖνοι φώναζαν: «Νὰ τὸν σταυρώσεις».

Ὁ Πιλάτος ἀφοῦ εἶδε πὼς οἱ Ἰουδαῖοι ἐπίμεναν, πῆρε νερὸ κι ἔνιψε τὰ χέρια του μπροστὰ στοὺς Ἰουδαίους λέγοντας: «Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ἐσεῖς θὰ ἔχετε τὴν ἁμαρτία». Ἐκεῖνοι δὲ ἀπάντησαν: «Ἡ ἁμαρτία ἃς πέσει σ' ἐμᾶς καὶ στὰ παιδιὰ μας». Τότε ὁ Πιλάτος μαστίγωσε τὸν Ἰησοῦ, οἱ δὲ στρατιῶτες ἀφοῦ τὸν πῆραν τοῦ φόρεσαν κόκκινο φόρεμα καὶ τοῦ ἔβαλαν στὸ κεφάλι στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια. Ὑστερα τὸν πῆγαν γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

Ἡ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ.

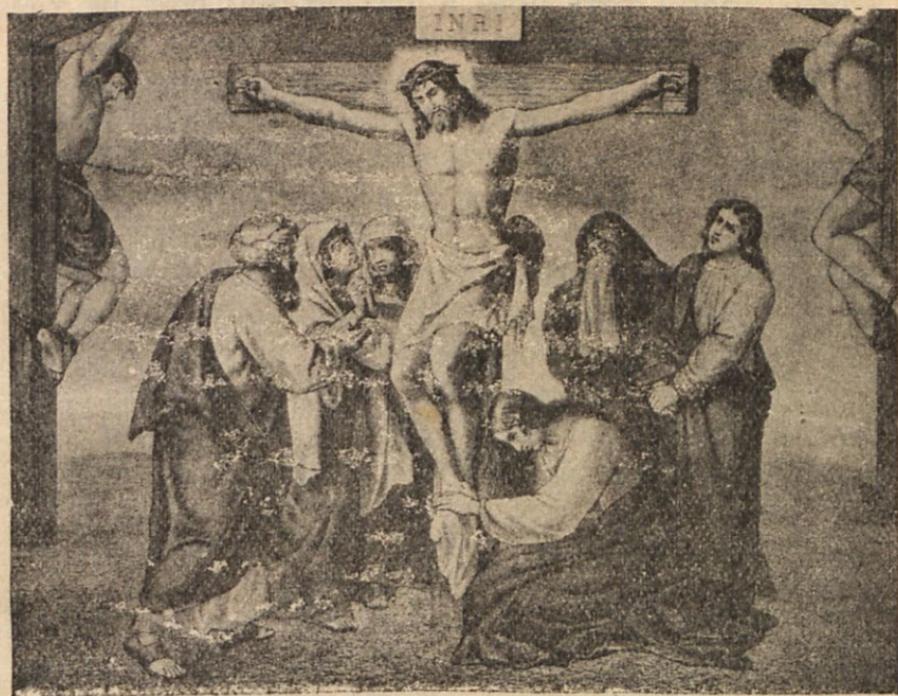
Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ἦταν ἓνας λόφος ποῦ λεγόταν Γολγοθᾶς ἢ τόπος Κρανίου. Ἐκεῖ σταύρωναν ὅλους τοὺς καταδικασμένους.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου ἀφοῦ ἔβαλαν στὸν ὦμο τοῦ Ἰησοῦ τὸ σταυρό, τὸν πήγαιναν στὸ Γολγοθά,

γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν. Στὸ δρόμο ὁμως κουράστηκε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ περπατῆ. Τότε οἱ στρατιῶτες ἀγγάρεψαν ἓναν ἄνθρωπο, τὸ Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο, γιὰ νὰ σηκώσῃ αὐτὸς τὸ σταυρὸ τοῦ Ἰησοῦ. Ἄμα δὲ ἔφτασαν στὸ Γολγοθά, οἱ στρατιῶτες ἔδωκαν στὸν Ἰησοῦ νὰ πιῇ ξείδι ἀνακατεμένο μὲ χολή. Ὑστερα μοίρασαν τὰ ροῦχα του κι ἔπειτα τὸν σταύρωσαν μαζὶ μὲ δυὸ ληστὲς καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ σταυροῦ ἔγραψαν:

«Ἰησοῦς Ναζωραῖος βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων». Ὁ Ἰησοῦς τράβηξε τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα χωρὶς παράπονο καὶ χωρὶς νὰ καταραστῆ τοὺς σταυρωτές του. Ὅσοι Ἑβραῖοι περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἔβριζαν καὶ τὸν κοροΐδευαν λέγοντας: «Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα

ἀπὸ τὸ σταυρό». Ἐκεῖνος ἄκουε ὅλα αὐτὰ χωρὶς κακία καὶ παρακαλοῦσε τὸν Πατέρα του νὰ τοὺς συγχωρήσῃ γιατί δὲν ἤξεραν τί κάνουν.

Κι ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ληστὲς τοῦ ἔλεγε κοροΐδευτικά: «Ἄν εἶσαι σὺ ὁ Χριστός, σῶσε τὸν ἑαυτό σου κι ἐμᾶς». Ὁ ἄλλος ὅμως ληστής τὸν μάλωνε λέγοντας:

«Δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό; ἔμεῖς δίκια παθαίνομε· αὐτὸς ὁμως κανένα κακὸ δὲν ἔκαμε» καὶ γυρίζοντας στὸν Ἰησοῦ εἶπε: «Νὰ μὲ θυμηθῆς, Κύριε, ὅταν ἔρθης στὴ βασιλεία σου». Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Ἀληθινὰ σοῦ λέγω πῶς ἀπὸ σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν παράδεισο».

Στὸν Ἰησοῦ τότε ἦρθε ἡ μητέρα του μαζί μὲ τὸν ἀγαπημένο μαθητὴ του Ἰωάννη. Ὁ Ἰησοῦς ἅμα εἶδε τὴ μητέρα του καὶ τὸν Ἰωάννη εἶπε σ' αὐτή: «Νὰ ὁ γιός σου», ἔπειτα εἶπε στὸν Ἰωάννη: «Νὰ ἡ μητέρα σου». Ὁ Ἰωάννης δὲ ἀπὸ τότε πῆρε τὴ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ στὸ σπίτι του καὶ τὴν περιποιόταν σὰ δικὴ του μητέρα.

Ἄμα γίνηκε μεσημέρι, σκοτάδι σκέπασε ὅλη τὴ γῆ ὡς τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγεμα. Τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ Ἰησοῦς φώναξε μὲ μεγάλη φωνή: «Διψῶ». Ἐνας στρατιώτης ἔτρεξε τότε καὶ πῆρε ἕνα σφουγγάρι, τὸ ἔδεσε στὴν ἄκρῃ σ' ἕνα καλάμι καὶ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς ἔπιε τὸ ξεῖδι εἶπε: «Ἄς ἔρθῃ τὸ τέλος μου, Πατέρα, στὰ χέρια σου παραδίνω τὸ πνεῦμα». Ἐγειρε τὸ κεφάλι του τότε στὸ στήθος καὶ πέθανε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅλη ἡ γῆ σείστηκε, οἱ βράχοι σκίστηκαν καὶ τὰ μνήματα ἀνοιξαν καὶ πολλοὶ πεθαμένοι σηκώθηκαν καὶ πῆγαν στὴν πόλη, ὅπου φανερώθηκαν σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς κι οἱ στρατιῶτες ποὺ φύλαγαν τὸν Ἰησοῦ, ἅμα εἶδαν αὐτὰ ποὺ γίνηκαν φοβήθηκαν κι εἶπαν: «Ἀληθινὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν γιὸς τοῦ Θεοῦ». Κοντὰ δὲ στὸ σταυρὸ στέκονταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κι ἡ Σαλώμη κι ἔκλαιγαν.

Ἡ ταφή τοῦ Ἰησοῦ.

Ἄμα βράδιασε παρουσιάστηκε στὸν Πιλάτο ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, ποὺ λεγόταν Ἰωσήφ κι ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία. Αὐτὸς ἦταν βουλευτὴς, δηλαδή ἕνας

ἀπὸ κείνους τοὺς Ἰουδαίους ποὺ ἔκαναν τὸ συνέδριο, ἦταν ὅμως κρυφὰ μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτὸς παρακάλεσε τὸν Πιλάτο νὰ διατάξη τοὺς στρατιῶτες νὰ τοῦ δώσουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ γιὰ νὰ τὸ θάψῃ. Ὁ Πιλάτος ἄμα πληροφορήθηκε πὼς πέθανε ὁ Ἰ-
Φ. Φωτοπούλου—Καινὴ Διαθήκη

ησοῦς, διάταξε νὰ δώσουν τὸ σῶμα του στὸν Ἰωσήφ. Αὐτὸς παίρνοντας τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ τὸ ἄλειψε μὲ πολύτιμα μυρουδικὰ καὶ τὸ τύλιξε μὲ καθαρὸ σεντόνι.

Ἔστερα ὁ Ἰωσήφ μαζί μὲ τὸ Νικόδημο ἔθαψαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ σ' ἓνα καινούργιο μνήμα ποῦ ἦταν σκαλισμένο σὲ πέτρα. Ἔστερα κύλισαν ἓνα μεγάλο λιθάρι καὶ μ' αὐτὸ ἔκλεισαν τὸ μνήμα. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ μὲ τίς ἄλλες γυναῖκες ἦταν ἐκεῖ κι ἔβλεπαν τὸ θάψιμο τοῦ Σωτῆρα.

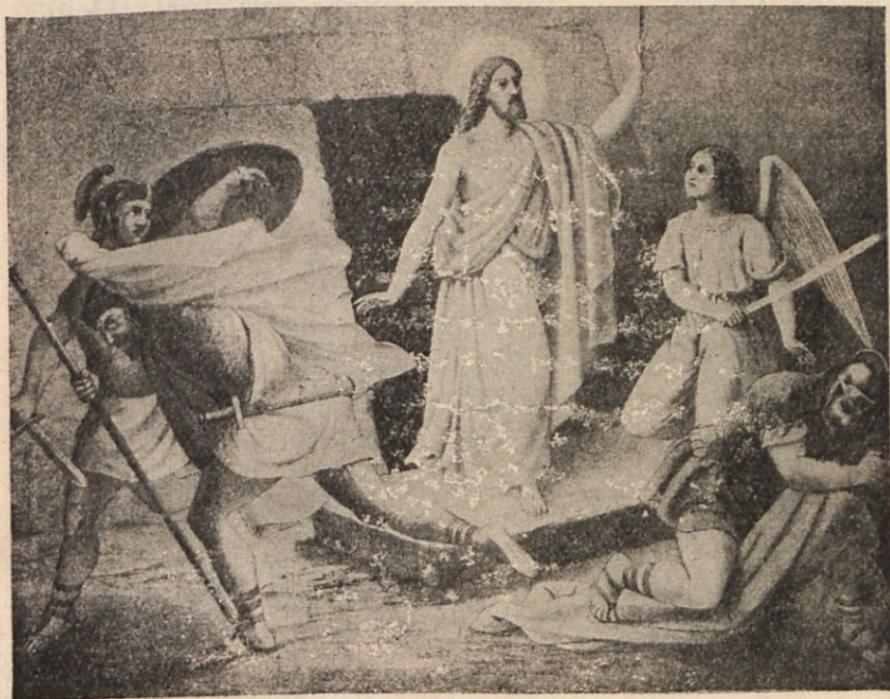
Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ἄφοῦ πέρασε τὸ Σάββατο κι ἦρθε τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ μητέρα τοῦ Ἰάκωβου, κι ἡ Σαλώμη, ἀγόρασαν μυρουδιές κι ἦρθαν πολὺ πρωὶ στὸν τάφο, γιὰ ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Στὸ δρόμο ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους: «Ποιὸς θὰ μᾶς κυλίσει τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μνήματος;» Ἄμα ὅμως ἔφτασαν στὸν τάφο τάχασαν ποῦ εἶδαν πὼς ἡ πέτρα εἶχε κυλιστῆ.

Μόλις δὲ πλησίασαν στὴν πόρτα τοῦ μνήματος, εἶδαν στὸ δεξιὸ μέρος του ἓναν ἄγγελο μὲ ἄσπρο φόρεμα καὶ φοβήθηκαν πολὺ. Ὁ ἄγγελος ὅμως τίς ἔδωκε θάρρος κι εἶπε: «Μὴ φοβᾶστε. Θέλετε τὸν Ἰησοῦ τὸ σταυρωμένο; Ἀναστῆθηκε! Νὰ ὁ τόπος ποῦ τὸν εἶχαν θάψει. Πηγαίνετε γρήγορα νὰ πῆτε στοὺς μαθητὲς του πὼς ἀναστῆθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς». Οἱ γυναῖκες ἔφυγαν ἀμέσως. Ἐνῶ ὅμως πήγαιναν στοὺς μαθητὲς γιὰ νὰ εἰποῦν τὴ μεγάλη χαρὰ, βρῆκαν τὸν Ἰησοῦ στὸ δρόμο καὶ τίς χαιρέτισε. Οἱ γυναῖκες γονάτισαν

τότε μπροστά στον Ἰησοῦ καὶ τὸν προσκύνησαν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τὶς εἶπε: «Πηγαίνετε νὰ εἰδοποιήσετε τοὺς μαθητὲς μου πὼς ἀναστήθηκα». Ἐκεῖνες ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ εἶπαν στὸν Πέτρο καὶ τοὺς ἄλλους πὼς ὁ Κύριος ἀναστήθηκε.

Τὴν ἴδια μέρα τὸ μεσημέρι ὁ Ἰησοῦς φανερώθηκε

στοὺς μαθητὲς του· αὐτοὶ χάρηκαν πολὺ, γιατί εἶδαν τὸν Κύριο μαζί τους. Ὁ Θωμᾶς ὅμως δὲν ἦταν τότε ἐκεῖ· ἅμα ἦρθε τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι χαρούμενοι πὼς ὁ Κύριός τους ἀναστήθηκε καὶ φανερώθηκε σ' αὐτούς. Ὁ Θωμᾶς ὅμως δὲν πίστευε τοῦτο κι ἔλεγε πὼς ἂν δὲ

βάλῃ τὸ χέρι του στὶς πληγές τοῦ Ἰησοῦ ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ σταυρό, καὶ δὲν τὸν ἰδῆ μὲ τὰ μάτια του, δὲ θὰ πιστέψῃ. Ὑστερα ἀπὸ ὀχτῶ μέρες παρουσιάστηκε πάλι ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητές του κι εἶπε στὸ Θωμᾶ νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὶς πληγές καὶ νὰ πιστέψῃ πῶς πραγματικὰ ἦταν αὐτός. Ὁ Θωμᾶς ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε κι ἅμα βεβαιώθηκε, φώναξε δυνατά: «Ὁ Κύριός μου κι ὁ Θεός μου». Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «Θωμᾶ,

μὲ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου κι ἔβαλες τὸ χέρι σου στὶς πληγές μου καὶ πίστεψες. Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι, ποὺ χωρὶς νὰ ἰδοῦν θὰ πιστέψουν». Σαραντα μέρες ὁ Ἰησοῦς παρουσιαζόταν στοὺς μαθητές του καὶ τοὺς ἔδινε διάφορες συμβουλές γιὰ τὸ ἔργο τους.

Τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας γιορτάζουμε τὴν

Κυριακή τοῦ Πάσχα, πού εἶναι ἡ πιό μεγάλη γιορτή στους Χριστιανούς· τότε μαζί μέ ἄλλα ψέλνομε καί τὸ τροπάρι αὐτό:

*«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος».*

Δηλαδή: Ἐναστήθηκε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀφοῦ νίκησε μέ τὸ θάνατό του τὸ θάνατο καί χάρισε τὴ ζωὴ στους νεκρούς, πού ἦταν μέσα στὰ μνήματα.

Ἡ ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστὸς μας ἔμεινε στή γῆ μαζί μέ τοὺς μαθητὲς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάστασή του σαράντα μέρες. Τὴν τελευταία μέρα πῆρε τοὺς μαθητὲς του καὶ πῆγε στὸ βουνὸ τῶν Ἐλαιῶν καὶ τοὺς παράγγειλε νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, πού τοὺς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ στείλῃ γιὰ νὰ τοὺς φωτίσῃ καὶ νὰ τοὺς δυναμώσῃ στή διδασκαλία τους. Ἀφοῦ δὲ εἶπε αὐτὰ σήκωσε τὰ χέρια του καὶ τοὺς βλόγησε· ὕστερα ἀναλήφθηκε στους οὐρανοὺς· τότε ἓνα φωτεινὸ σύννεφο τὸν ἔκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Τὴν ὥρα πού οἱ μαθητὲς ἔβλεπαν στὸν οὐρανό, δυὸ ἄγγελοι μέ ἄσπρα φορέματα παρουσιάστηκαν μπροστά τους καὶ τοὺς εἶπαν: «Ἄντρες Γαλιλαῖοι, γιατί κοιτᾶτε στὸν οὐρανό; Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς πού ἀναλήφθηκε στους οὐρανοὺς θὰ ἔρθῃ πάλι σ' ἐσᾶς, ὅπως τὸν εἶδατε τώρα πού ἀναλήφθηκε». Τότε αὐτοί, ἀφοῦ προσκύνησαν, γύρισαν στὴν Ἱερουσαλήμ μέ μεγάλη χαρά. Ἐμείναν δὲ ἐκεῖ ὅλοι μαζί καὶ βλογοῦσαν τὸ Θεό. Τὴν ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ μας γιορτάζομε

ὕστερα ἀπὸ σαράντα μέρες ἀπὸ τὸ Πάσχα· τότε ψελ-
λουν στὴν ἐκκλησία μαζί μὲ ἄλλὰ καὶ τὸ τροπάρι
αὐτά:

« Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας
τοὺ μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέν-
των αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυ-
τρωτὴς τοῦ κόσμου »,

Δηλαδή: Ἀναλήφτηκες μὲ δόξα, Χριστὲ ὁ Θεός, ἀφοῦ ἔκαμες νὰ χαροῦν οἱ μαθητὲς σου, γιατί ὑποσχέθηκες σ' αὐτούς, πὼς θὰ τοὺς στείλῃς τὸ ἅγιο Πνεῦμα, βεβαιώθηκαν δὲ αὐτοί, ὅταν τοὺς βλογοῦσες, πὼς ἐσύ εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, πὺ ἔσωσες τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν του.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΤΟΜΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Ἡ Παλαιστίνη εἶναι μιὰ χώρα πού βρίσκεται ἀνάμεσα στήν Ἀραβία καί στή Μεσόγειο Θάλασσα. Βορεινὰ συνορεύεται μέ τή Συρία.

Ἡ Παλαιστίνη λέγεται καί γῆ Χαναά ἢ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, γιατί αὐτή τή χάρισε ὁ Θεός στούς Ἰσραηλίτες.

Ἡ χώρα αὐτή εἶναι ἱερή καί σεβαστή, γιατί σ' αὐτή παρουσιάστηκε ὁ Χριστός, δίδαξε, ἔπαθε, σταυρώθηκε κι ἀναστήθηκε.

Στά παλιά χρόνια ἦταν χωρισμένη σέ δώδεκα μέρη, ἓνα γιά κάθε φυλή τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἐπειτα ἦταν χωρισμένη σέ τέσσερις ἐπαρχίες: τήν Ἰουδαία, τή Γαλιλαία, τή Σαμάρεια καί τήν Περαιά.

ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ. Τά πιό σπουδαῖα βουνά τῆς Παλαιστίνης εἶναι ὁ Κάρμηλος καί τὸ Θαβώρ, πού μεταμορφώθηκε ὁ Ἰησοῦς. Κοντὰ στήν Ἱερουσαλήμ εἶναι καί τὸ βουνό τῶν Ἐλαιῶν καί κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ ξεροπόταμο τῶν κέδρων καί τὸ μικρὸ χωριὸ Γεθσημανῆ. Στὸ βουνό αὐτὸ ἀναλήφθηκε ὁ Χριστός, στή Γεθσημανῆ πέθανε ἡ Παναγία, βρίσκεται δὲ ἐκεῖ καί ὁ τάφος τῆς.

ΠΟΤΑΜΟΙ. Ποταμούς ἔχει τὸν Ἰορδάνη, ὅπου βαφτίστηκε ὁ Ἰησοῦς καί τὸν Ὀρόντη. Ὁ Ἰορδάνης ἀρχίζει ἀπὸ τὸ βουνό Ἐρμών καί χύνει τὰ νερά του στή Νεκρὴ Θάλασσα.

ΛΙΜΝΕΣ. Ἡ Παλαιστίνη ἔχει δυὸ μεγάλες λίμνες, τὴ Γεννησαρέτ, πού λέγεται καί θέλασσα τῆς Γαλιλαίας ἢ τῆς Τιβεριάδας κοντὰ στίς ὄχθες τῆς εὐαριστιόταν ὁ Χριστός νὰ μένη· αὐτοῦ διάλεξε καί τοὺς πρώτους μαθητές του, πού ἦταν ψαράδες.

ΠΟΛΕΙΣ. Οἱ πιό σπουδαῖες πόλεις στήν Ἰουδαία εἶναι:

Ἡ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ἡ πρωτεύουσα τῆς Παλαιστίνης· αὐτοῦ σήμερα μένει ὁ πατριάρχης τῆς Ἱερουσαλήμ. Αὐτὴ εἶναι χτισμένη ἀπάνω σὲ λόφο. Σ' αὐτὴ εἶναι ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως, πού ἔχτισε ἡ ἀγία Ἑλένη, ἡ μητέρα τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου στὰ 327 Μ.Χ. Μέσα στὸ ναὸ αὐτὸν βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, πού γύρω εἶναι ἄπειρα χαρίσματα ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς. Ἀκόμα μέσα στὸ ναὸ εἶναι κι ὁ λόφος Γολγοθᾶς ὅπου σταυρώθηκε ὁ Ἰησοῦς. Στούς ἀγίους αὐτοὺς τόπους κάθε χρόνο καί μάλιστα τίς ἡμέρες τοῦ Πάσχα ἔρχονται ἄπειροι Χριστιανοὶ ἀπὸ πολλές χῶ-

ρες για να προσκυνήσουν και να θαυμάσουν το ναό, που έχει τον τάφο του Χριστού μας και το Γολγοθά.

Ἡ ΒΗΘΑΝΙΑ, μικρή πόλη στην άνατολή τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἀνάστησε τὸ Λάζαρο.

Ἡ ΒΗΘΛΕΕΜ, ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστός. Αὐτοῦ εἶναι ὁ ναὸς τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ· κι αὐτὸν τὸν ἔχτισε ἡ ἁγία Ἐλένη. Μέσα σ' αὐτὸν εἶναι ἡ σπηλιά, ὅπου γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς.

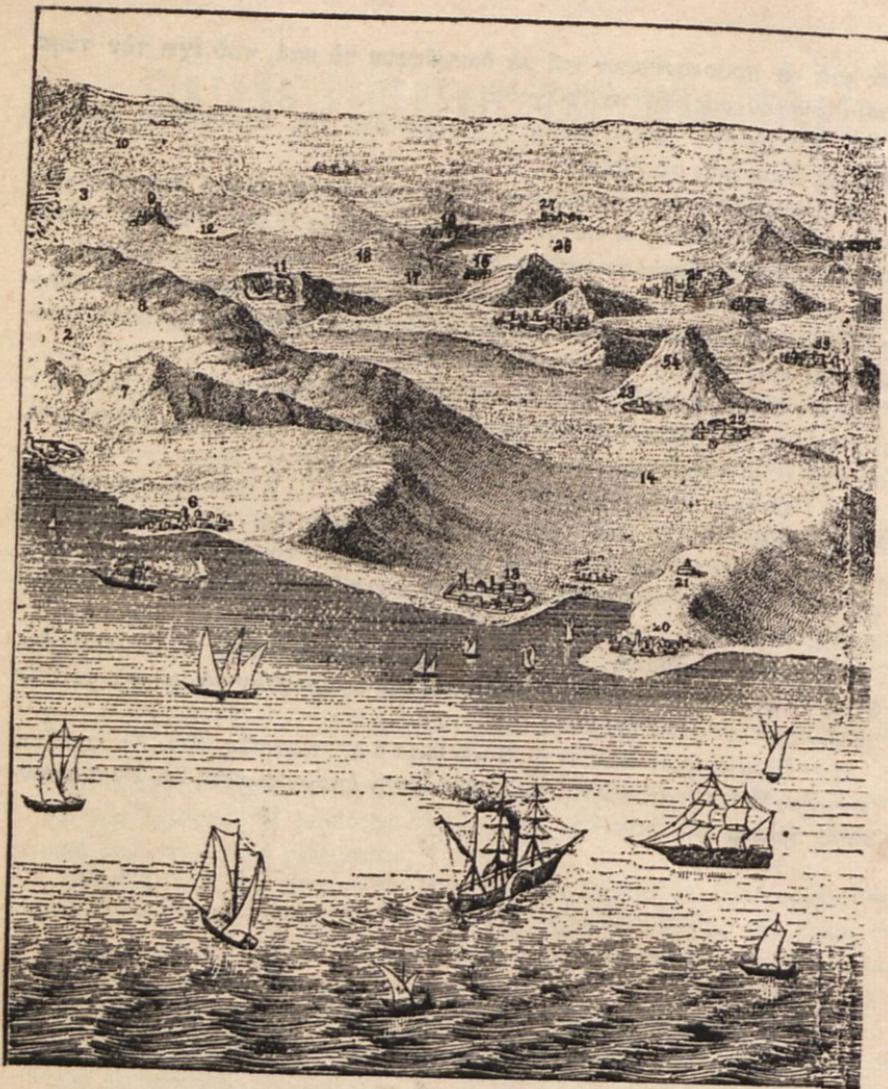
Ἡ ΙΟΠΠΗ, πῶλη στὴν παραλία· εἶναι ἡ σκάλα τῆς Ἱερουσαλήμ· σιδηρόδρομος ἐνώνει αὐτὲς τὶς δυὸ πόλεις. Ἰόππη ἢ Γιάφα εἶναι γεμάτη λεμονιὲς καὶ πορτοκαλιὲς καὶ κιτριές.

*Ἄλλες πόλεις εἶναι ἡ Λύδα, πατρίδα τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἡ Ἀριμαθαία, πατρίδα τοῦ Ἰωσήφ, ποῦ ἔθαψε τὸν Ἰησοῦ. Ἡ Ἱεριχώ, σήμερα εἶναι μικρὸ χωριό.

Στὴ Γαλιλαία ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ πόλεις: Ἡ Τιβηρίας κοντὰ στὴ λίμνη Τιβεριάδα, ἡ Καπερναούμ, ὅπου ὁ Χριστὸς εὐχαριστιόταν νὰ μένη. Ἡ Ναζαρέτ, πόλη μικρή, πατρίδα τῆς Θεοτόκου. Τὰ Μαγδαλακι αὐτὴ μικρὴ πόλη, εἶναι ἡ πατρίδα τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Στὴ Σαμάρεια εἶναι ἡ Σιχάρ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς εἶδαξε τὴ Σαμαρείτιδα, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα. Οἱ Σαμαρεῖτες δὲν μπορούσαν νὰ χωνέψουν τοὺς Ἰουδαίους κι ἦταν ἐχθροί.

Στὴν Περαιά ἦταν ἄλλοτε ἡ Βησθαϊδά, πατρίδα τῶν Ἀποστόλων Ἀντρέα, Πέτρου καὶ Φίλιππα. Σήμερα στὴν ἐπαρχία αὐτὴ δὲν εἶναι σπουδαῖες πόλεις.

Ἐποψη τῆς ἁγίας

2. Ἡ κοιλάδα τοῦ Λιβάνου.—3. Τὸ Ἐρμών.—6. Τύρος.—7. Τὸ βουνὸ Λίβανος.—8. Τὸ βουνὸ Ἀντιλίβανος.—9. Τὰ ἐρείπια τῆς Καισαρείας.—12. Ἡ λίμνη τοῦ Μερώμ.—14. Ἡ πεδιάδα τοῦ Ἰσραήλ.—15. Ἡ Ναζαρέτ.—16. Ἡ πόλη Τιβεριάδας.—17. Πεδιάδα Γενησαρέτ.—19. Τὰ ἐρείπια τῆς Καπερναούμ.—20. Ἡ πόλη τῆς Κάϊφας.—22. Ἡ πόλη Ναϊν.—24. Τὸ βουνὸ Θαβώρ.—25. Τὸ χωριὸ Μάγδαλα.—26. Ἡ λίμνη Τιβεριάδα.—27. Τὸ χωριὸ Βηθσαϊδά.—28. Ἡ πόλη τῶν Λευϊτῶν.—29. Τὸ ποτάμι Κισσῶν.—30. Τὸ

γῆς ἀπὸ τὰ ἄνω.

βουνὸ Γαριζίν.—33. Τὰ ἐρείπια τῆς Σαμάρειας.—36. Τὰ ἐρείπια τῆς παρα-
 θαλασσίου Καισάρειας.—37. Τὸ βουνὸ Ἐφραΐμ.—38. Τὸ ποτάμι τῶν κέδρων.
 —40. Τὸ μέρος οὗπου ὁ Ἰωάννης βάπτισε.—41. Τὰ ἐρείπια τῆς Ἱεριχῶς.—
 42. Ἡ χώρα τῶν Μωαβιτῶν.—43. Ἡ Ἰόππη ἢ Γιάφφα.—45. Τὸ χωριὸν
 Ραμά.—46. Τὸ χωριὸν Ἐμμαούς.—47. Ἡ πύλη τοῦ ἀπὸ Βηθλεέμ καὶ Ἰόππης
 εἰς Ἱερουσαλήμ δρόμου.—48. Ὁ κήπος Γεθσημανῆ.—39. Τὸ βουνὸ τῶν
 Ἐλαιῶν.—53. Ἡ κρήνη Σιλῶαμ.—51. Ἡ Νεκρὰ θάλασσα.—54. Ἡ Βηθλεέμ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
‘Ο βίος τῆς Θεοτόκου	3
‘Η γέννηση τῆς Θεοτόκου	3
Τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου	3
‘Ο Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου	4
‘Η κοίμηση τῆς Θεοτόκου	5
‘Ιωάννης ὁ Πρόδρομος	5
‘Η γέννηση τοῦ ‘Ιωάννη	5
‘Ο ‘Ιωάννης ἐτοιμάζει τὸ δρόμο τοῦ ‘Ιησοῦ	7
Θάνατος τοῦ ‘Ιωάννη	8
‘Η πρώτη ζωὴ τοῦ ‘Ιησοῦ Χριστοῦ	9
‘Η γέννηση τοῦ ‘Ιησοῦ Χριστοῦ	9
‘Η προσκύνηση τῶν μάγων	12
‘Ο ‘Ιησοῦς με τοὺς γονεῖς του πηγαίνουν στὴν Αἴγυπτο	13
‘Ο ‘Ιησοῦς δώδεκα χρονῶν στὸ ναὸ τῆς ‘Ιερουσαλήμ	15
‘Η βάφτιση τοῦ Χριστοῦ	16
Τὸ ἔργο τοῦ ‘Ιησοῦ	18
‘Ο ‘Ιησοῦς διαλέγει τοὺς μαθητές του	18
Τὸ θαῦμα τῆς Κανᾶ	21
‘Η ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στὴ Ναῖν	22
‘Η ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ ‘Ιαείρου	23
‘Ο ‘Ιησοῦς γιατρεύει δέκα λεπρούς	24
‘Ο ‘Ιησοῦς γιατρεύει τὸν παράλυτο τῆς Καπερναοῦμ	57
‘Ο ‘Εκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ κι ὁ Χριστός	27
‘Ο ‘Ιησοῦς γιατρεύει τὸν τυφλὸ στὴν ‘Ιεριχῶ	28
Πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι χορταίνουν με πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια ..	29
‘Ο ‘Ιησοῦς γιατρεύει τὸν παράλυτο τῆς Βηθεσδα	30
‘Ο ‘Ιησοῦς παύει τὴν τρικυμία	31
‘Ο ‘Ιησοῦς γιατρεύει ἓνα ποῦ εἶχε γεννηθῆ τυφλός	32
‘Η ‘Ανάσταση τοῦ Λαζάρου	34
‘Η μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ	36
‘Ο ‘Ιησοῦς κι ὁ Ζακχαῖος	38
‘Ο ‘Ιησοῦς κι ἡ Σαμαρείτιδα	39

	Σελίς
Ἡ παραβολή γιά ἕνα ἀνόητο πλούσιο	40
Ἡ παραβολή τοῦ Τελώνη καί τοῦ Φαρισαίου	42
Ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων	43
Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη	44
Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου γιου	46
Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στήν Ἱερουσαλήμ	48
Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ γιά τούς Φαρισαίους	50
Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα	51
Ὁ μυστικός δεῖπνος	51
Οἱ Ἰουδαῖοι πιάνουν τόν Ἰησοῦ στή Γεθσημανή	54
Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται τόν Ἰησοῦ	57
Ὁ Ἰησοῦς στό συνέδριο τῶν Ἰουδαίων	57
Ὁ Ἰησοῦς στόν Πιλάτο	59
Ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ	62
Τό θάψιμο τοῦ Ἰησοῦ	65
Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ	66
Ἡ ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ	69
Σύντομη γεωγραφία τῆς Παλαιστίνης	72

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. ΓΛΗΝΟΣ

40 ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΤΟΜΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡ. 45.—

ΣΕΙΡΑ Α' (διά παιδιά 7—12 ετών).

1. Μυθολογία για παιδιά I. (Οίθεοι του Όλυμπου).
2. Μυθολογία για παιδιά II. (Οίήρωες).
3. Μυθολογία του Αϊσώπου. Μετ. Άπ. Μελαχρινού.
4. Ο μύθουης άρχιλοστής.—Θηριοτροφείο Τετού και Σίας, Γρ. Ξενοπούλου.
5. Όραιές παιδικές ιστορίες, Grimm.
6. Τα όραιότερα παραμύθια του Andersen.
7. Ιλιάδα και Όδύσσεια, Όμήρου.
8. Ροβινσών Κρούσοι, Defoe.
9. Δόν Κιχώτης, Cervantes.
10. Οι περιπέτειες του βαρώνου Μυνχάουζεν, Bürger.
11. Ταξίδια του Γκιούλιβερ, Swift.
12. Ιστορίες για παιδιά από τον Έρροδοτο.
13. 20 παραμύθια έλεκτά διαφόρων λαών (έκλογαί).
14. Οι έπτά μικρές αδερφές, Andrews Jane, ήτοι: Άγκωνάκ ή Έσκιμώα, Τεμπα ή κόρη της Έρήμου, ή Πάν-Σέ ή Κινέζα, Λουίζα ή κόρη των βουνών κλπ.
15. 10 παιδιά που έζησαν κατά έποχές από τον παλιό καιρό ώς τώρα, Andrews Jane.
16. Δραματικά διηγητά και παιχνίδια.
17. Ένας μικρόκοσμος διηγείται τη ζωή του. (Έντομα και Ψάρια).
18. Ο Σερλοκ Χόλμς των τετραπόδων —Οι περιπέτειες του Πλοιάρχου Κουγγουρνάν.
19. Η πεντάμερη νεράιδα. (Διηγήματα ύγειας).
20. Ένας μικρόκοσμος διηγείται τη ζωή του. (Ζώα και πτηνά).

ΣΕΙΡΑ Β' (διά παιδιά 10—16 ετών).

1. Οι μεγάλοι άνδρες του παρελθόντος.
2. Έξι ένδεξοι λαοί.
3. Τα μεγαλύτερα γεγονότα της ανθρώπινης ζωής.
4. Αί μεγαλύτερες πράξεις.
5. Οι μεγάλοι θαλασσοπόροι (Κολόμβος, Βάσκο δέ Γάμα, Μαγγελάνος, Κούκ κλπ).
6. Οι μεγάλοι έφευρέται και αι έφευρέσεις των, Bachman.
7. Μεγάλοι ευεργέται της Ελλάδος.
8. Στα βάθη των χρόνων, (Ιστορίες πολιτισμού, έμπορίου και έξερευνησεων από τους περιφημότερους λαούς του παρελθόντος) Loucher.
9. Άνά την Ξηράν και την Θάλασσαν.
10. Υγιεινές συνήθειες, Λαμπδαρίου.
11. Βυζαντινές ιστορίες, Νηλ-Σλουμπερτζέ.
12. Τί τρώγει ο κόσμος, (νέα σειρά) Carpenter.
13. Πώς ένδύεται ο κόσμος, (νέα σειρά) Carpenter.
14. Πώς στεγάζεται ο κόσμος, (νέα σειρά) Carpenter.
15. Οι πειρατές του Αιγαίου, Ίουλιού Βέρν.
16. Περιπέτειες Κινέζου, I. Βέρν.
17. Άνα κάτω, I. Βέρν.
18. Η χώρα των άδερμάντων, I. Βέρν.
19. Ο γύρος του κόσμου εις 80 μέρες, I. Βέρν.
20. Η μικρή νεράιδα του δάσους, w. Bonsels.— Ο νάνος Ρουμπίνης ή ο τελευταίος νάνος του δάσους, Κλωντ Ροέν.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.